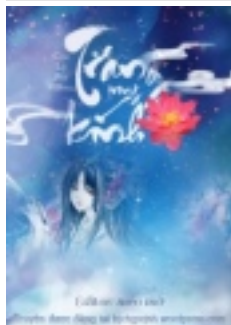


Trăng Trong Kính

Contents

Trăng Trong Kính	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	2
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	10
9. Chương 9	10
10. Chương 10	12
11. Chương 11	14
12. Chương 12	16
13. Chương 13	18
14. Chương 14	20
15. Chương 15	22
16. Chương 16	24
17. Chương 17	26
18. Chương 18	27
19. Chương 19	29
20. Chương 20	30
21. Chương 21	31
22. Chương 22	32
23. Chương 23	34

Trăng Trong Kính



Giới thiệu

Một cô bé không biết gì nguyên nhân nào mà thân thể lại trôi bồng bềnh trên một đám bèo xanh, cô

1. Chương 1

Editor: mèomỡ

“Môn chủ! Môn chủ!” Bên ngoài truyền đến tiếng kêu vội vàng, cửa phòng bị đẩy ra, khiến chàng giật mình phục hồi lại tinh thần, hai chữ “Hưu thư” trên giấy cũng đã khô từ lâu, chàng không liếc mắt nhìn người tới, chỉ nhàn nhạt viết — Tô thị Kính Nguyệt, đồ kị.

Chưa viết xong, thị vệ xông vào cửa quỳ xuống đất, ôm quyền dập đầu: “Môn chủ! Phu nhân! Phu nhân bị tập kích.”

Nét mực dừng ở trên giấy Tuyên Thành, lan thành một điểm nhìn mà ghê người. Tần Sơ giật mình chưa tỉnh, chỉ ngẩng đầu nhìn người nọ.

Thị vệ cúi thấp đầu, nơm nớp lo sợ từ trong kẽ răng nói ra mấy chữ: “. Rơi xuống dốc núi bỏ mình.”

Hô hấp ngừng lại, Tần Sơ sững sờ nhìn người báo tin, dường như không nghe hiểu mấy chữ lạnh lẽo như lưỡi dao này. Sau một lúc lặng im, thị vệ chỉ nghe chàng lạnh nhạt hỏi: “Thị cốt ở đâu?”

“Còn đang tìm. Chỗ vách núi kia quá mức kỳ lạ, thuộc hạ. không tìm được đường đi xuống.”

Tần Sơ nhìn chằm chằm hai chữ ‘hưu thư’ trên giấy bị nét mực lan ra, mở miệng nói: “Nàng sẽ không chết.” Chàng như đang tự an ủi bản thân, “Nàng còn chưa đạt được tự do từ ta, sao có thể cam tâm.” Đặt bút xuống, chàng đứng dậy, “Chuẩn bị ngựa.” Chàng đi ra ngoài phòng, chân trái có chút bất tiện.

Thị vệ lo lắng khuyên: “Chủ thượng, phu nhân rơi vào dốc núi địa thế cực kỳ hiểm trở, chân ngài.”

Tần Sơ hơi hơi nghiêng đầu, ánh mắt khiến lòng người kinh hãi lạnh lẽo, “Chuẩn bị ngựa.”

Thị vệ không dám nhiều lời.

Đi suốt ba ngày, cuối cùng cũng tới dốc núi nơi Tô Kính Nguyệt rơi xuống. Gió lạnh thổi ngược từ dưới dốc núi lên, dường như muốn rót vào trong lòng Tần Sơ: “Ta lấy hưu thư làm mồi, rốt cục dụ được nàng trở về.” Tần Sơ lầm bầm, “Rốt cục nàng đã đạt được tự do nàng muốn, sao có thể dừng bước tại đây?” Chàng nhìn đáy vực ánh mặt trời cũng không chiếu tới nổi, mặt trắng bệch dọa người, đồng tử mắt giống như bị đáy hố hấp thụ dần, không có một tia ánh sáng.

Đám người hầu im lặng không nói gì.

Bọn họ không tìm thấy đường xuống, không thể đi tìm nàng. Nhưng nếu muốn đi, luôn sẽ tìm được đường. Tần Sơ bước lên trước một bước, áo bào của chàng phấp phới theo gió, sợi tóc bay lên. Khi đám người xung quanh còn chưa kịp phản ứng, chàng nghiêng về phía trước, cùng với tiếng gió gào thét và tiếng đám người hầu hô to, chàng rơi xuống vách núi bị ánh mặt trời vút bỏ.

Dù thế nào, dù dùng cách nào, chàng cũng muốn tìm được nàng. Tiếng gió gào thét bên tai, Tần Sơ lặng lẽ nhắm nghiền mắt, không có sợ hãi thậm chí còn mang theo vài phần mong đợi.

Kính Nguyệt, đây là con đường cuối cùng nàng đi sao, đây là chốn trở về của nàng sao.

Nàng đừng sợ, ta đến với nàng.

2. Chương 2

Editor: mèomỡ

Tần Sơ tỉnh lại trong đám bèo cao cao, bầu trời bị cây cỏ cắt thành từng khối nhỏ. Có lẽ chàng bị thương rất nặng, thân thể hoàn toàn không có cảm giác. Bầu trời xa xôi cùng đám mây mơ màng bay qua, chàng cũng không nhìn thấy rõ lắm, chỉ cảm thấy có bóng người nho nhỏ lấp lánh bên cạnh.

Là một cô bé? Cảm giác này hơi giống Tô Kính Nguyệt. Tô Kính Nguyệt hồi nhỏ

Tần Sơ vẫn cho là bản thân không muốn quay về quá khứ. Quá khứ vừa đau khổ vừa khó chấp nhận kia khiến chàng vô cùng chán ghét. Nhưng giờ phút này nghĩ đến Tô Kính Nguyệt, chàng giật mình phát hiện hóa ra mình thật đáng xấu hổ lại tưởng niệm khoảng thời gian đó.

Tần Sơ mười tuổi, theo tổ mẫu đến miếu ngoài thành dâng hương. Chàng ham chơi đi lạc, gặp Tô Kính Nguyệt đôi xanh xao vàng vọt. Lúc đó tiểu nha đầu kia chỉ mới bảy tuổi, tóc rối tung, đôi mắt ngập tràn tinh dịch. Cô bé ngồi dưới một gốc cây khô gần chết giống mình, cảnh tượng đó bị thương không tài nào tả xiết...

Như là thiên thần xấu xa nghịch sợi dây vận mệnh, cho bọn họ một lần gặp nhau ngẫu nhiên đơn giản. Tần Sơ nhỏ thương hại “Nhật” Tô Kính Nguyệt về, cho nàng cơm ăn, cho nàng đường thương.

Bắt đầu từ ngày đó, cô bé gầy gò tái nhợt ở bên cạnh tiểu thiếu gia cao quý. Cô bé ít nói, hiếm khi nói chuyện cùng người khác, cả ngày như khúc gỗ, mặc kệ người khác lấy lòng hay bắt nạt mình, cô bé dường như không hề để ý. Khi Tần Sơ rảnh rỗi sẽ lẳng lặng ở bên chàng.

Tất cả mọi người cho rằng cô bé là đứa trẻ sợ sệt nhất gan, Tần Sơ cũng cho rằng như thế.

Cho đến khi Tần Sơ đánh nhau cùng vài vị công tử láng giềng. Lúc chàng đánh người khác Tô Kính Nguyệt chỉ lẳng lặng đứng ở một bên, không tỏ vẻ gì, nhưng đối phương lại gọi ba bốn đứa trẻ lớn hơn đến. Tần Sơ bị đánh, mất thêm tím khoe miệng bị rách, Tô Kính Nguyệt đứng ở một bên bỗng nhiên động đậy.

Cô bé bảy tuổi, chân không to bằng cánh tay chàng, lại đánh mấy đứa trẻ hàng xóm còn lớn hơn chàng đến mức khóc lóc nức nở.

“Xin lỗi.” Cô bé ép mấy đứa trẻ xin lỗi Tần Sơ, sau mới thả chúng đi.

Tần Sơ sững sờ nhìn cô bé. Tô Kính Nguyệt giúp chàng sửa lại mái tóc rối bù, giống người chị lớn cầm tay chàng: “Trở về ta bôi thuốc cho huynh.” Cô bé nói xong, dắt chàng trở về nhà.

Đây là lần đầu tiên Tần Sơ biết Tô Kính Nguyệt rất lợi hại.

Tuy rằng lần đó bọn họ về nhà cùng bị phạt, nhưng cũng không gây trở ngại với việc Tần Sơ sinh ra tò mò đối với Tô Kính Nguyệt, rồi sau đó là sùng bái, rồi ngưỡng mộ.

Tần Sơ luôn luôn nghĩ, nếu như không có thảm án diệt môn ba năm sau đó, có lẽ chàng sẽ rất tự nhiên nghe theo người nhà nạp Tô Kính Nguyệt làm thiếp, sau đó đợi đến ngày cưới một cô gái có thân phận bồi cảnh làm chính thê, ngồi hưởng thụ Tề Nhân Chi Phúc, cả đời bình an.

Nhưng như vậy rất thiệt thòi cho Tô Kính Nguyệt. Tần Sơ cảm thấy càng cùng nhau trải qua nhiều chuyện, chàng càng hiểu gặp được một Tô Kính Nguyệt hiếm hoi đến nhường nào.

Tần Sơ thấy bèo bên cạnh dần dần tẻ ra, dường như có người đang kéo thân thể chàng, cảm giác như vậy khiến chàng có vài phần quen thuộc, dường như lại quay lại cơn ác mộng mười mấy năm trước. Tần Sơ dùng sức mở đôi mắt mơ hồ, nhưng dù chàng cố gắng thế nào cũng vẫn không nhìn rõ bộ dáng người trên đầu.

“Đừng cứu ta.” Chàng khàn khàn nói, “Ta muốn cùng. Kính Nguyệt.” .

Rẽ bèo ngừng lại

“Huynh chết thì chẳng cùng ai được cả.”

Trong giọng nói non nớt mang theo tang thương kỳ lạ, như là ảo giác vang lên bên lỗ tai chàng. Tần Sơ mơ mơ màng màng, nhưng lại không thể xác định có phải mình nghe thấy âm thanh hay không, mí mắt rất nặng đóng lại, thế giới tạm thời an tĩnh lại.

3. Chương 3

Editor: mèomỡ

Tần Sơ nằm mơ một giấc mơ rất dài.

Trong mơ người chàng đầy máu, bị nhốt trong căn phòng tràn ngập ánh lửa. Lửa đốt sập xà nhà rơi xuống, đè lên mắt cá chân chàng, đốt cháy da thịt chàng, đau đớn, tuyệt vọng. Chàng muốn lớn tiếng khóc kêu, nhưng khói đặc cuộn cuộn xộc vào cổ họng chàng.

“Tần Sơ!” Chàng nghe thấy có người đang gọi mình, giọng nói vô cùng lo lắng, “Huynh ở đâu?”

Mắt chàng bị khói hun đến mơ hồ chỉ nhìn thấy có bóng người nho nhỏ lao vào trong ánh lửa. Nàng không ngừng tìm kiếm, sốt ruột, không còn vẻ lạnh nhạt ngày thường. Tần Sơ nói không ra lời, chàng tùy tay nắm lấy cọc gỗ, dùng sức gõ xuống đất.

Âm thanh rất nhỏ, nhưng Tô Kính Nguyệt nghe được. Nàng tìm được chàng, nhưng không thể đưa chàng ra ngoài, xà nhà rơi xuống che kín đường rồi.

“Đau. . . .” Tần Sơ mười ba tuổi vẫn chỉ là đứa nhỏ choai choai, đau trắng bệch cả mặt, “Để ta chết ở đây đi. . . .” Chàng nói, “Ta không ra được. . . .”

Tô Kính Nguyệt hung dữ trợn mắt nhìn chàng, “Nam tử hán đại trượng phu, đừng bày cái vẻ ẻo lả này ra với muội.” Nàng vỗ vỗ mặt Tần Sơ, để chàng duy trì tỉnh táo, “Huynh nghe đây, huynh muốn ra khỏi đây, một ngày nào đó huynh còn có thể trở lại nơi này, đòi lại toàn bộ đau đớn, khổ sở của nhà tan ngày hôm nay!”

Tần Sơ cắn răng, giọng Tô Kính Nguyệt dịu lại: “Huynh hãy nghe cho kỹ, muội sẽ nâng cọc gỗ kia lên, nhưng sẽ không giữ được lâu đâu. Cho nên một khi cảm thấy nhẹ hơn, huynh hãy dùng hết sức rút chân ra, biết không.”

Tần Sơ gật đầu, trong ánh lửa sáng ngời, hẳn thấy Tô Kính Nguyệt nhỏ bé tay không nâng thanh xà nhà bị đốt đến nóng rực lên. Quả nhiên, chỗ mắt cá chân nhẹ hơn, Tần Sơ dùng sức rút chân ra. Chỉ một động tác đã làm cho người suy yếu như chàng lúc này hao hết tất cả sức lực, trước mắt chàng biến thành màu đen, đã không biết mình ở chỗ nào. Trong đầu hỗn loạn, có ánh đao, có máu tươi, có người nhà đau đớn gào thét, tiếng la hét chói tai, thế giới bị quấy đục thành một cái đầm.

Sau khi rất nhiều ánh sáng rối loạn xẹt qua, cũng chỉ có một âm thanh vượt ra, mang theo vẻ non nớt của trẻ con. Sức mạnh làm cho người ta an tâm, nói với chàng.

“Cố gắng lên, sẽ ổn thôi.”

Giấc mơ quá dài khiến chàng gần như bị lạc trong cảnh trong mơ, nếu không phải nước lạnh leo hắt lên mặt, Tần Sơ sợ là còn chưa tỉnh lại.

Lọt vào trong tầm mắt là vách tường đá bị ánh lửa chiếu sáng, màu da cam nhảy lên khiến Tần Sơ giật mình cho rằng còn ở trong mơ. Lửa nổ “tạch” một tiếng làm Tần Sơ đột nhiên hoàn hồn, làm sao có thể vẫn là khi đó, trong nháy mắt đã sớm qua mười lăm năm rồi. . . .

Tần Sơ tỉnh tâm suy nghĩ, quay đầu đánh giá sơn động. Chàng được người dưới vách núi cứu. . . . Chàng nhìn đồng lửa cháy, trong lòng đột nhiên có một phán đoán to gan. Nếu chàng được cứu, vậy có phải Kính Nguyệt cũng được người cứu hay không? Hay nên nói, người cứu chàng chính là Tô Kính Nguyệt!

Nàng không sao, nàng vẫn ổn!

Nghĩ vậy Tần Sơ đột nhiên có chút ngồi không yên. Chàng muốn đứng dậy, nhưng thân thể thật sự không nghe theo sự điều khiển, mắt cá chân đau đớn như bị cưa.

Bỗng nhiên, có tiếng bước chân hòa với tiếng mưa rơi bên ngoài, chậm rãi tới gần.

Tần Sơ ngừng thở, đã một năm chàng không gặp nàng. Chàng cất dấu rất nhiều nhớ nhung. Tiếng bước chân cực nhẹ, cực kỳ giống Tô Kính Nguyệt, là nàng, Tần Sơ chắc chắn nghĩ. Tô Kính Nguyệt luôn thần bí như vậy, có thể cho hắn rất nhiều ngoài ý muốn.

4. Chương 4

Editor: mèomỡ

Tiếng bước chân nhẹ nhàng dừng lại, ánh lửa chiếu lên trên người một cô bé.

Tần Sơ sững sốt. Quần áo không còn nhìn ra được màu sắc trên người cô bé bị mưa xối ướt đẫm, từng lọn tóc đen dính trên khuôn mặt tái nhợt, có vẻ có chút nhếch nhác bệnh tật. Trong tay cô bé mang theo hai con thỏ hoang đầu rơi máu chảy, lẳng lặng nhìn chàng, sau đó hơi gật đầu coi như chào hỏi.

Là một. Đứa bé?

Không phải Tô Kính Nguyệt.

Chờ mong rồi thất vọng, chút sức lực thật vất vả mới tích góp được thoáng chốc bị rút hết sạch. Ánh mắt Tần Sơ đại ra, cho đến khi tiếng xếp đồ vang lên chàng mới phục hồi lại tinh thần một lần nữa. Nhìn về phía tiếng động phát ra, đúng là cô bé kia đang lột da thỏ, móc nội tạng, cho lên giá lửa. Tay nghề có thể nói là hơn cả thuần thực, nhưng hấp dẫn ánh mắt Tần Sơ không phải tay nghề của cô bé mà là con dao trong tay cô bé. Cán bằng gỗ Hoàng Dương, phía dưới có khắc một chữ “Tần”.

Đó là con dao chàng đưa cho Tô Kính Nguyệt

“Cháu lấy con dao này từ đâu?”

Cô bé nghe vậy, quay đầu nhìn chàng. Bốn mắt nhìn nhau, không hiểu sao lại làm tim Tần Sơ đập lệch một nhịp. Nhưng mà rất nhanh, cô bé lại quay đầu đi, nhìn chăm chăm ngọn lửa, đáp: “Nhặt ở bờ sông.” Giọng nói khàn khàn như bị người ta phá hủy cổ họng.

Tần Sơ không nghĩ được bất cứ chuyện gì khác, chỉ sốt ruột hỏi: “Sông ở đâu? Có thấy chủ nhân của con dao này không? Có cứu được nàng không? Nàng có sao không?” Các vấn đề liên tiếp còn dồn dập hơn hạt châu rơi trên khay ngọc. Nhưng chàng càng vội vàng, càng làm nổi bật lên sự hồ hững kỳ lạ của cô bé.

Cô bé lật con thỏ trong tay hai lần rồi mới nói: “Không thấy người.”

Trong một chớp mắt đầu óc Tần Sơ trống rỗng.

Không thấy người

Có ý gì? Thuộc hạ của chàng sẽ không lừa chàng. Tô Kính Nguyệt quả thật rơi xuống nhưng vì sao nàng không được cứu? Con dao của nàng ở đây, vậy nàng đâu? Nàng ở đâu? Chàng muốn đi cùng nàng, nhưng bây giờ chàng đã để lạc mất Tô Kính Nguyệt rồi, muốn tìm nàng cũng không biết tìm ở đâu.

“Nàng nhất định còn ở đó.” Tần Sơ nói xong, giầy dựa muốn đứng lên như liều mạng, “Ta phải đi tìm nàng.” Mỗi bộ phận trên cơ thể đều đang kêu gào đau đớn, chàng lại chẳng có cảm xúc gì cả.

Cô bé lẳng lặng nhìn chàng, không ngăn cản, không lên tiếng. Cô biết vết thương của chàng thế nào, chắc chắn chàng không thể đứng lên được. Nhưng Tần Sơ cố chấp như vậy lại khiến ánh mắt cô bé từ lạnh lùng dần biến thành kinh ngạc, cuối cùng chuyển thành một chút ảm ướt. Cô bé rũ mí mắt xuống, đứng lên, gọi Tần Sơ trước mặt: “Nếu chú muốn tìm người mấy ngày trước rơi xuống thì không còn đâu.”

“Không còn là sao?” Tần Sơ nghe thấy giọng nói vô hồn của mình.

“Bị nước sông cuốn đi rồi, tôi tận mắt nhìn thấy.”

Lời này tựa như một kẻ đánh lén, đánh Tần Sơ đầu rơi máu chảy, ngay cả giấy dựa cũng không có sức: “Vậy còn cứu ta làm gì?” Chàng nói như là đang cười, “Vì sao ta lại được cứu?” Hoặc như là đang khóc.

5. Chương 5

Editor: mèomỡ

Vì sao cứu ta?

Tần Sơ đã từng hỏi Tô Kính Nguyệt câu này. Chàng còn nhớ rõ kinh hoàng lúc đó, Tô Kính Nguyệt cứu chàng từ trong nhà bị lửa đốt cháy, mang theo chàng thoát khỏi thành, xuôi nam tìm người thân. Chân Tần Sơ bị xà nhà rơi xuống đê hồng, không đi được. Trời tuyết lớn, nàng đặt chàng trên ván gỗ, kéo đi. Trong băng tuyết ngập trời, trên mặt sông kết một tầng băng dày, bóng dáng đơn bạc mỗi một bước đều vô cùng gian nan.

Chàng rất muốn giúp nàng, nhưng chàng chẳng làm được gì cả.

“Kính Nguyệt, mặc kệ ta.”

“Nằm im.”

Chàng ngẩng đầu nhìn trời, vào đông trời luôn âm u, chỉ làm cho tâm trạng người ta thêm buồn chán: “Vì sao cứu ta?” Chàng nói, “Kẻ thù lợi hại như vậy, bọn họ nhất định còn có thể tới giết ta, Kính Nguyệt. . . .” Chàng nhìn lòng bàn tay nàng thất đến chảy máu, nói: “Ta sẽ làm liên lụy muội.” Lúc trước vì giúp chàng nâng thanh xà nhà cực nóng đè lên chân chàng, tay nàng đã bị thương, tay một cô nương chỉ nên dùng để thêu hoa gấp quạt.

“Mặc kệ ta đi.”

Tô Kính Nguyệt cũng không quay đầu lại, tiếng nói trong trời đất mênh mông có vẻ thật nhỏ bé: “Muội thật vất vả mới đưa huynh từ trong đám cháy ra, không lý nào để huynh chết vô ích ở đây. Tần Sơ, huynh phải báo đáp muội.” Nàng nói, giống con buôn tính toán. Nhưng làm gì có con buôn nào liều mạng để cứu chàng, có con buôn nào ngốc đến mức làm vụ làm ăn không biết có thể thu hồi vốn như thế này không.

Tần Sơ biết, cho nên càng thương Tô Kính Nguyệt, cũng càng hận mình bất lực.

Bỗng nhiên, lớp băng kêu “rắc” một tiếng. Trong lòng Tần Sơ hoảng hốt, câu “Đừng nhúc nhích” của Tô Kính Nguyệt còn chưa dứt, băng dưới chân nàng vỡ vụn, rơi “tùm” vào nước sông lạnh băng. Rét lạnh khiến băng trên mặt nước nhanh chóng đông thành một tầng băng mỏng.

Máu cả người Tần Sơ như đóng băng, nằm bên vết nứt, liều mạng đập lên tầng băng mỏng, lớn tiếng la lên: “Kính Nguyệt!” Chàng dùng hết toàn bộ sức lực gọi nàng, nhưng âm thanh lại biến mất nhanh như vậy. Trong trời băng đất tuyết này chỉ có mình chàng, nỗi sợ hãi khổng lồ như xé rách tất cả bình tĩnh của chàng, “Tô Kính Nguyệt!” Chàng mò mẫm trong dòng nước lạnh, hận không thể nhảy vào tìm nàng.

Trong lúc cuồng loạn, dưới nước một bàn tay không có độ thủ bắt được tay chàng. Trong nháy mắt Tần Sơ như tìm lại được linh hồn, tay kia vội vàng mò xuống, bắt được cổ tay Tô Kính Nguyệt, kéo Tô Kính Nguyệt lên mặt băng. Cả người nàng ướt đẫm, Tần Sơ ở bên sốt ruột muốn cởi quần áo nàng: “Muội mau cởi áo ra, muội mau cởi áo ra.”

Tô Kính Nguyệt túm chặt cổ áo, còn định lấy nam nữ khác biệt trêu ghẹo chàng hai câu. Nhưng khi ngẩng đầu chỉ thấy hốc mắt Tần Sơ đỏ hoe, trong mắt ngập tràn kinh hoàng. Những lời chế nhạo của nàng nghẹn ở trong cổ, không nói được chữ nào.

“Tần Sơ, muội không sao.” .

Nàng nói xong, liền thấy hốc mắt Tần Sơ đỏ đậm. Nàng ngồi bên cạnh chàng, nhẹ nhàng xoa xoa đầu chàng, “Muội không sao.”

Tần Sơ cắn răng, nhịn một lúc, cuối cùng không kìm chế được cảm xúc, ôm cổ Tô Kính Nguyệt, như muốn ấn nhập vào thân thể mình.

Có lẽ trong tình huống này tình cảm của Tần Sơ đối với Tô Kính Nguyệt dần dần phát triển, cho nên trong rất nhiều năm sau đối với Tần Sơ mà nói Tô Kính Nguyệt không chỉ là “Thê tử”, tình cảm của chàng đối với nàng cũng không giới hạn chỉ là “Tình yêu”. Tô Kính Nguyệt là ân nhân, là kính yêu, là bạn, là ý lại, là duy nhất không ai có thể thay thế được.

6. Chương 6

Editor: mèomỡ

Tần Sơ phát sốt .

Trong lúc mơ hồ, chàng giống như quay về mười năm trước. Lúc đó chàng có thể lực nhất định, luôn luôn vạch kế hoạch báo thù, nhưng khi ấy chân chàng còn chưa được chữa khỏi. Thương tàn giam cầm chàng trên một chiếc ghế, rất nhiều chuyện không thể làm khiến chàng vô cùng sốt ruột, thường hay nổi nóng.

Mà khi ấy, Tô Kính Nguyệt nói nàng tìm được một thần y, có thể chữa được vết thương trên chân chàng. Nhưng phương pháp trước tiên phải đập nát xương cốt, cạo vảy cố định, để xương cốt phát triển lại. Người chung quanh đều nói phương pháp này quá mức kinh khủng, không được. Nhưng mà thái độ của Tô Kính Nguyệt lại cực kỳ kiên quyết tiến cử thần y không dậm dậm giống thường ngày.

Nếu là bình thường, Tần Sơ đã sớm đồng ý với nàng, thứ nhất chàng tin tưởng Tô Kính Nguyệt nhất, thứ hai chàng quả thật cũng muốn vết thương trên chân sớm khỏi. Nhưng lần này, Tần Sơ lại chậm chạp không ra quyết định.

Chàng đang ghen.

Chàng thỉnh thoảng nhìn qua cửa sổ có thể thấy Tô Kính Nguyệt cùng thần y nàng mời đến trò chuyện vui vẻ với nhau trong sân, như là bạn tốt nhiều năm vậy. Nhưng Tô Kính Nguyệt lớn lên cùng chàng, nàng có người bạn nào mà chàng chẳng biết . .

Ngày trị liệu mãi mà vẫn không được quyết định, Tô Kính Nguyệt không nhịn nổi nữa, lạnh giọng hỏi chàng: “Đôi chân này huynh có muốn chữa nữa không?”

Lúc đó Tần Sơ ngồi ở sau bàn, xem thư thám tử đưa tới, đáp: “Chữa, nhưng cách này quá nguy hiểm, bảo đại phu đổi cách khác.”

“Không có cách khác.” Tô Kính Nguyệt nói, “Y thuật của Tà đại ca thiên hạ có một không hai, để huynh ấy chữa sẽ không có bất kỳ nguy hiểm gì.”

Tà đại ca. Tay Tần Sơ cứng đờ, sau một lúc lâu im lặng, cầm một phong như khác: “Ta không tin hẳn.”

“Huynh không tin muội.”

Lời này giống cây kim, đâm vào trái tim Tần Sơ. Chàng muốn biện bạch, nhưng lời vừa ra khỏi miệng lại là: “Chân ta không chữa khỏi thì sao nào? Muội ghét bỏ ta không đi được sao?” Lời vừa ra khỏi miệng, chính chàng cũng phát hoảng, hóa ra chàng luôn luôn sợ hãi, sợ Tô Kính Nguyệt vì khuyết điểm của chàng mà ghét bỏ chàng.

Tô Kính Nguyệt im lặng thật lâu sau: “Không sai, muội ghét bỏ huynh chân què tàn phế.”

Sắc mặt Tần Sơ trắng bệch, thấy ánh mắt Tô Kính Nguyệt bình tĩnh, sau hổ thẹn và uất ức là lửa giận thể kìm nén được. Tay chàng cầm ly trà trên bàn ném đến trước mặt Tô Kính Nguyệt, âm thanh vỡ vụn kính động người ngoài phòng. Tần Sơ lần đầu đen mặt nói với Tô Kính Nguyệt: “Cút!” Chàng nói, “Cút ra cho ta! Không được phép trở về!”

Tô Kính Nguyệt liếc nhìn ly trà vỡ vụn trên đất, không nói một lời xoay người rời đi. .

Mà nàng mới đi một lát, tức giận trong chớp mắt của Tần Sơ liền tiêu tan. Chàng ngồi trong phòng chưa được một lát, đột nhiên bắt đầu sợ hãi. Không phải chàng thật sự muốn Tô Kính Nguyệt đi, nếu nàng tức giận. Nếu nàng thật sự không trở lại.

“Người đâu!” Rốt cuộc không thể tiếp tục suy nghĩ được gì, Tần Sơ sai người đi tìm Tô Kính Nguyệt.

Hổ thẹn, uất ức, ghen tuông gì đó tất cả đều để qua sau đầu. Chàng chỉ muốn nhìn thấy nàng, giữ nàng bên người, muốn chàng làm gì cũng được. Cạo xương chữa thương, đập gãy xương lằn nữa, thế nào cũng được, nàng nói cái gì chính là cái đó.

Cả đám người nghiêng trời lệch đất tìm đến chạng vạng cũng không tìm được Tô Kính Nguyệt.

Tần Sơ hoảng sợ, chàng không đi được, không thể tự mình đi ra ngoài tìm, chỉ có thể sai càng nhiều người đi tìm khắp thành. Chàng nhìn sắc trời dần tối, trong lòng mờ mịt.

Cuối cùng Tô Kính Nguyệt cũng trở về. Vào lúc nửa đêm bị người mời từ khách sạn về, tóc nàng cũng không chải, có lẽ là vội vàng trở về. Tần Sơ thấy nàng thái độ lập tức dịu xuống: “Ta chữa.” Chàng nói, “Kính Nguyệt, ta chữa. Ta tin muối, ta đuổi muối đi chẳng qua là nói dối, muối đừng tức giận, muối đừng tưởng thật.”

Chàng nói rất vội, khiến Tô Kính Nguyệt than khẽ: “Muối còn tưởng huynh có chút cốt khí, vốn định ở lại khách sạn hai ba ngày. Kết quả huynh không chịu nổi nửa ngày.”

Một canh giờ chàng đã không chịu nổi nữa rồi.

Cuối cùng chàng chấp nhận để thần y chữa trị. Chữa xong, vị Tạ đại ca kia cũng từ biệt Tô Kính Nguyệt.

Nhưng ở trong mơ, Tô Kính Nguyệt đi rồi lại không trở về. Chàng phách người đi tìm, tìm từ trời tối đến hừng đông. Chàng ở trong phòng đợi rất lâu như đang đợi một vòng luân hồi. Cuối cùng cũng có người nói cho chàng, không tìm thấy Tô Kính Nguyệt, nàng rơi xuống một vách núi, bị nước sông cuốn đi rồi.

Như là một cơn ác mộng bị một cơn ác mộng khác làm bình tĩnh, Tần Sơ bất tỉnh. Chàng thấy cô bé ngồi ở bên cạnh mình, trong tay cầm chiếc lá cuộn tròn làm dụng cụ chứa nước, đang cho chàng uống nước: “Chú sốt nửa tháng rồi.” Cô bé nói, “Không chết là mạng lớn.”

7. Chương 7

Editor: mèomỡ

Ánh trăng bên ngoài sơn động chiếu vào, chỉ vào giờ Tý (từ 11 giờ đêm đến 1 giờ sáng) phía dưới dốc núi này mới có thể thấy được chút ánh trăng.

“Ta phải đi tìm nàng.” Tần Sơ ngồi dậy, đẩy cô bé ngồi ở bên cạnh ra.

Chàng vốn tưởng rằng thân thể của mình phải vô cùng suy yếu, nhưng vừa động dậy mới thấy, không biết từ lúc nào đã có thể cử động tự nhiên. Ngược lại cô bé nhìn như khỏe mạnh kia bị chàng đẩy nhẹ một cái là ngã xuống đất, không đứng lên được. Cô bé ngẩng đầu nhìn chàng, trong đôi mắt đen láy có vài cảm xúc chàng không phân biệt được.

Lúc này Tần Sơ không nghĩ được điều gì khác, chống vách tường đi ra khỏi sơn động, thất tha thất thểu đi về phía bờ sông tìm kiếm.

“Chú không tìm thấy đâu.” Cô bé nhìn bóng lưng chàng nói khẽ, “Tô Kính Nguyệt đã chết rồi.” Cũng không quan tâm Tần Sơ có nghe thấy không.

Cho đến khi sắp không nhìn thấy được bóng lưng của chàng, cô bé mới cố gắng đứng dậy, theo bước chân của chàng chậm chạp đuổi theo.

Sông nhỏ uốn lượn chảy xuôi, hai bên rất nhiều bèo. Tần Sơ bước vào, khiến vô số đom đóm bay lên lượn lờ ở trong trời đêm, cùng ánh trăng tô điểm lẫn nhau. Tần Sơ đẩy đám bèo cao cỡ nửa người ra, ở bên trong gần như vô vọng tìm kiếm: “Tô Kính Nguyệt.” Chàng nỉ non gọi tên nàng, dường như làm thế có thể gọi nàng trở về.

“Tô Kính Nguyệt!” .

Một năm trước, chàng cũng từng gọi tên nàng như vậy, vội vàng mà bất lực, ở đầu hạ trong đình viện, túm tay nàng, nửa hoang mang nửa hờn giận: “Vì sao bỗng nhiên muốn rời đi.”

Khi đó chàng đã đủ để đuổi tận giết tuyệt kẻ thù, thù lớn sắp báo, Tô Kính Nguyệt luôn ở bên cạnh chàng cùng chàng đi qua bao khó khăn lại muốn rời đi đúng vào lúc này?

Tô Kính Nguyệt lại không trả lời trực tiếp: “Tần Sơ, ta biết sức mạnh của thù hận, cho nên khi chàng còn nhỏ ta dùng nó để giúp chàng chống chịu, nhưng quá mức cố chấp là không tốt. Dù thù hận hay là ta. Chàng nên thoát ra, ta cũng nên rời đi.”

Lời Tô Kính Nguyệt nói Tần Sơ nghe không rõ, chàng túm chặt lấy nàng không chịu buông.

Tô Kính Nguyệt dừng dừng rút tay ra, đôi lướt qua chàng, trong mắt không hề có chút dao động: “Tần Sơ, ta không yêu chàng.” Như phán tử hình chàng, không cho chàng bất cứ cơ hội cứu vãn nào, “Cho ta hưu thư đi.”

Cầm siết chặt, Tần Sơ không nói gì.

Tô Kính Nguyệt nhìn chàng một lúc lâu sau, khuyên nhủ: “Chàng biết tính ta.”

“Là ta có chỗ nào làm không tốt. Nàng nói đi, ta sửa.” Biết Tô Kính Nguyệt chẳng phải đùa, Tần Sơ khàn khàn nói, trong giọng nói cất giấu sự bất lực như đứa bé.

“Chàng không có gì không tốt cả, là ta muốn đi.” Nàng đáp quả quyết.

Ngay cả một lý do cũng không cho chàng, quả nhiên là tô phong cách của Kính Nguyệt

Sau một lúc yên lặng thật dài, Tần Sơ nói: “Được.”

Một chữ này lại khiến đáy mắt Tô Kính Nguyệt dậy lên chút gợn sóng, nhưng nàng vẫn cố chấp xòe tay ra trước mặt chàng: “Hưu thư.”

Chàng giống một đứa bé giấu tay ở sau lưng, không nhìn nàng: “Không có.” Chàng nghĩ, Tô Kính Nguyệt đi rồi, cũng không thể lấy đi tầng quan hệ này của bọn họ. Nếu như ngay cả tầng liên hệ này cũng không còn, về sau muốn gặp nàng, chàng biết tìm lý do gì đây.

Nhưng dù sao cũng ở cùng nhau nhiều năm như vậy, Tô Kính Nguyệt sao lại không biết tâm tư của chàng. Mà cố tình càng biết được tâm tư của chàng thì cái tay vươn ra kia càng cảm thấy đau đớn. Cuối cùng nàng thu tay, xoay người liền rời đi.

Lúc đó Tần Sơ cảm thấy, Tô Kính Nguyệt mạng sống của chàng, nhưng nàng muốn rời đi. vậy chàng cho nàng đi.

Chàng sẽ phái người bảo vệ nàng, che chở nàng, nếu không được chàng còn có thể lừa nàng trở về. Nhưng chàng chẳng thể ngờ tới, từ biệt ngày ấy lại biến thành vĩnh biệt

Làm sao có thể không bao giờ gặp lại được chứ.

8. Chương 8

Editor: mèomỡ

Tần Sơ tìm trong đám bèo bên bờ sông suốt một ngày một đêm.

Cô bé ngồi ở trên trạc cây bên cạnh lắng lắng nhìn chàng, nhìn chàng vô vọng tìm kiếm, cuối cùng nhìn chàng rút cuộc mệt ngã vào đám bèo. Lúc đó cô bé mới đi đến, giống như ngày đó đem chàng từ nơi này trở về, lắng lắng nhìn chàng.

“Cháu cảm thấy ta điên rồi?” Tần Sơ bỗng mở miệng.

Cô bé không trả lời.

“Ta chờ nàng một năm, ta nghĩ thời gian đó đã đủ, nàng có lẽ cũng có chút nhớ ta, ta viết một bức thư, dụ nàng trở về.”

Cô bé rũ mắt, trầm nghĩ, đúng vậy, Tô Kính Nguyệt nhớ chàng rồi. Không có ai hiểu rõ tâm tư Tô Kính Nguyệt hơn nàng. Biết Tần Sơ viết thư, sao nàng lại không hiểu mưu kế của Tần Sơ. Nếu nàng muốn rời đi, không định trở về, ai có thể bắt nàng trở về được. Là nàng muốn gặp Tần Sơ, cho nên thành toàn lý do của chàng, muốn gặp chàng. lần cuối.

“Kết quả nàng đã trở lại, lại ở trên đường. Nếu ta không gọi nàng trở về, có phải đến bây giờ nàng vẫn ổn không, là ta hại nàng.”

Không, là Tô Kính Nguyệt đáng chết.

“Trước giờ đều là ta làm liên lụy nàng, đến cuối cùng nàng cũng bị ta liên lụy.”

Không, là chàng cứu Tô Kính Nguyệt, cứu nàng gần hai mươi năm.

“Vì sao ta còn sống.”

Cô bé nói khẽ: “Đại khái là, người chú tìm hi vọng chú sống.” Cô bé nhìn lên vách núi cao cao, “Bằng không, vách núi cao như vậy làm sao có người may mắn sống sót chứ.”

“Nàng hi vọng ta sống sót.” Tần Sơ nỉ non, trong lúc giật mình nhớ tới mười mấy năm qua, Tô Kính Nguyệt hết lần này đến lần khác cứu chàng trong lúc nguy nan. Dù là cứu chàng từ trong biển lửa ra, hay là dắt chàng qua sông lớn kết băng, kích chàng chữa trị hai chân, đều là nàng đang nỗ lực giúp chàng sống sót, giúp chàng tiến lên.

Mà bây giờ chàng đang dùng mạng sống Tô Kính Nguyệt liều chết cứu trở về này làm cái gì.

Tần Sơ nhắm mắt lại, cảm giác đất ướt át làm ẩm quần áo của chàng. Sau một lúc lâu, chàng mở mắt cười khổ: “Tô Kính Nguyệt thật sự là vô đạo đức.” Chàng nói, “Sao không thể để ta lựa chọn cách thoải mái hơn một chút chứ.”

Sau khi gặp Tô Kính Nguyệt, những đau khổ sống không bằng chết chàng gặp phải đều có Tô Kính Nguyệt cùng chàng vượt qua. Bây giờ đổi thành một mình chàng đơn độc vượt qua rồi.

9. Chương 9

Editor: mèomỡ

Lại quay về sơn động, Tần Sơ bắt đầu chủ động điều trị nội tức. Chàng phát hiện nội lực trong thân thể lại mạnh hơn lúc trước một ít, điều này làm cho Tần Sơ có vài phần kinh ngạc. Nhưng nhìn thảo dược cô bé hái về cho chàng, Tần Sơ lại hiểu ra vài phần: “Đây đều là thuốc trị thương vô cùng tốt, sao cháu phân biệt được?”

Chàng bỗng nhiên sinh ra chút tò mò với cô bé này. Cẩn thận nghĩ lại, mấy ngày nay không thấy người nhà của cô bé, có lẽ là một mình sống ở đây vực. Đứa bé nhỏ như rốt cuộc làm cách nào có thể sinh tồn ở đây vực cần cỗi này, học được những tri thức này ở đâu. Thật sự là một cô bé thần bí y hệt Tô Kính Nguyệt.

“Chú cứ dùng là được.”

Giọng cô bé có chút run rẩy, cô bé ngồi sát cạnh đồng lửa, gần đến mức ngọn lửa đã đốt đến tóc, nhưng cô bé vẫn ôm đầu gối run lấy lấy như thể rất lạnh.

Đêm hè nào có lạnh như vậy.

Tần Sơ nhìn đôi môi xanh tím của cô bé, nhẹ giọng hỏi: “Cháu lạnh sao?”

Cô bé không trả lời. Thực ra vài ngày nay mỗi đêm cô bé đều có một cái canh giờ rơi vào trạng thái như thế, chẳng qua Tần Sơ hoặc là đang mê man, hoặc là gần người đắm chìm trong thế giới của bản thân, căn bản không để ý đến cô bé luôn chăm sóc mình. Hiện giờ thấy cô bé như thế, đột nhiên có vài phần oán trách bản thân sơ sẩy. Chàng đi đến bên cạnh cô bé, kéo tay cô bé, muốn dùng nội lực xua lạnh cho cô bé. Nhưng không ngờ cô bé phản ứng vô cùng kịch liệt, rút mạnh tay ra, gần như là cách xa hai bước.

“Đừng chạm vào tôi.” Cô bé nói, giọng nói và vẻ mặt hung tợn không giống một đứa bé.

Tần Sơ im lặng, vì báo thù, ở trên giang hồ nhiều năm như vậy chàng biết mỗi người đều có bí mật riêng thể nên cũng không cưỡng ép, quay về vị trí của chàng. Nhưng ánh mắt có chút không tự chủ được nhìn trên tay cô bé.

Trong lòng bàn tay có vết sẹo từng bị thương

Tần Sơ cố gắng kìm chế, khi sắc mặt cô bé dần dần tốt lên, chàng mở miệng hỏi: “Trong lòng bàn tay cháu từng bị thương?”

Cô bé nhìn chàng một cái, mơ hồ đáp: “Hồi nhỏ bị thương, không nhớ rõ.” Cô bé quay đầu không nhìn chàng, nói tránh đi, “Vết thương của chú hẳn là đã sắp khỏi rồi, ngày mai hãy đi đi, đi theo hướng dòng sông chảy là có thể ra ngoài.”

Trong lòng Tần Sơ có vài phần khác thường, có ý nghĩ lớn vờn dưới đáy lòng, nhưng thật sự rất bất khả thi khiến chính chàng cũng không thể tin được. Chàng im lặng một lúc lâu, cuối cùng chỉ hỏi: “Cha mẹ cháu đâu? Sao lại một mình ở dưới vách núi này?” Cô bé im lặng, Tần Sơ thật sự vô cùng tò mò, lại hỏi, “Cháu đã biết đường đi ra ngoài, vì sao còn muốn ở đây?”

Cô bé nhìn chàng một cái, quay đầu, ánh mắt nhìn vào một tảng đá bên cạnh, im lặng hồi lâu mới nói: “Tôi ở đây chờ một người.”

“Ai?”

“Người thân yêu nhất.”

Có lẽ là cha mẹ cô bé? Tần Sơ đoán, trong lòng đã có vài phần chắc chắn. Cẩn thận đánh giá biểu cảm của cô bé, Tần Sơ cân nhắc, quyết định không hỏi nữa. Chỉ nói: “Một khi đã như vậy, ngày mai ta ra ngoài, cháu có muốn đi cùng không?”

Lúc này ánh mắt cô bé dừng lại trên người chàng, nhìn chàng rất lâu, lâu như muốn khắc họa hình ảnh trước mắt, cuối cùng cô bé lắc đầu: “Không, tôi ở đây.”

Không thể ép buộc người khác. Tần Sơ gật gật đầu, nhắm mắt ngủ. .

Một đêm này, chàng dường như có thể cảm thấy được có một đôi ánh mắt luôn luôn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt chàng, không nỡ rời đi.

10. Chương 10

Editor: mèomỡ

Theo hướng sông nhỏ chảy xuôi, Tần Sơ ra khỏi vách núi, đi không bao lâu liền gặp thuộc hạ đang tìm chàng.

Mọi người thấy chàng bình yên vô sự, đều vui mừng không ngớt, có thuộc hạ tiến lên phía trước nói: “Chủ thượng, mấy ngày trước đây khi thuộc hạ tìm ngài ngẫu nhiên gặp Tà thần y. Hôm nay Tà thần y đang ở biệt viện làm khách, ngài có muốn gặp ngài ấy không ạ?”

Tần Sơ ngần ra, thần y Tà Hân, từ biệt mười năm, chàng không ngờ còn có cơ hội gặp lại hân.

“Gặp đi.” Tần Sơ nói, “Gặp cũng tốt.”

So với trước kia, chàng càng thêm quý trọng thân thể này.

Mười năm trước, Tần Sơ mười tám chưa nhược quán[*], hiện thời cũng đã gần nhi lập[**], Tà Hân đã qua bốn mươi. Bọn họ thông qua Tô Kính Nguyệt mới quen biết, nhưng hiện giờ tô Kính Nguyệt không còn ở đây nữa rồi.

[*]Thời xưa gọi thanh niên khoảng 20 tuổi là nhược quán

[**]Theo quan niệm thì ‘Tam thập nhi lập’: nghĩa là nam nhi đến tuổi 30 phải nghĩ đến việc lập thân

Khi Tà Hân bắt mạch cho Tần Sơ có vài phần buồn bã: “Rốt cuộc vẫn là nàng thật lòng thật dạ với người nhất, toàn bộ nội lực đều đổ cho người.”

Lời này khiến Tần Sơ sững sốt: “Nội lực gì?”

Tà Hân cười khổ: “Nàng quả thật không nói cho người sao? Công phu của nàng mạnh mẽ nhưng phải dùng mạng đánh đổi. Chẳng qua nội lực tinh thuần của công phu này cũng là độc nhất thiên hạ. Cuối cùng, nàng đem thành tựu cả đời này cho người hết, người hãy quý trọng. Tô nha đầu chết người cũng đừng quá đau khổ, số mệnh của nàng chắc hẳn chấm dứt vào giờ phút này.”

Tà Hân càng nói Tần Sơ lại càng hồ đồ: “Có ý gì.”

Tà Hân hơi giật mình: “Nàng không nói gì với người sao?”

Tần Sơ sững sờ nhìn ông.

Tà Hân thở dài: “Đúng là không ưa nổi tính cách đó mà! Thôi, người đã mất chuyện đã qua, ta sẽ nói cho người.” Ông ta nói, “Người gọi nàng Tô Kính Nguyệt, đó vốn không phải tên thật của nàng. Nàng họ Tà, nữ danh chỉ có một chữ Tô, là đường muội bà con xa của ta. Người thấy nàng bây giờ vừa hai mươi, kỳ thực không phải. Nếu tính ra, nàng lớn hơn người mười tuổi.”

“Ba mươi năm trước, hơn ba mươi người nhà Tà Tô chịu nạn diệt môn. Lúc đó Tà Tô mới chỉ là một đứa bé, nàng may mắn chạy thoát sau đó tìm được ta, xin ta dạy nàng võ công, muốn trở về báo thù. Tính nàng mạnh mẽ, nóng lòng cầu thành, ta khuyên không được, rơi vào đường cùng đành cho nàng một quyển bí tịch. Trong bí tịch có ghi lại một võ công hiệu quả cực nhanh, nhưng nguy hại cũng rất lớn, âm độc nhập thể, giảm thọ không nói, còn có thể làm người ta sau khi thành niên biến thành đứa bé.”

Tần Sơ đã hoàn toàn sững sốt.

“Mười năm trước Tà Tô tìm được ta, bảo ta tới chữa vết thương ở chân cho người, đó cũng là lúc ta chữa cho nàng, kéo dài thời gian nàng biến thành trẻ con. Làm vậy đối với thân thể nàng cực kỳ không tốt, nhưng nàng lại nói, dù sao nàng cũng không sống được bao lâu nữa, có thể ở bên người bao lâu nàng sẽ ở bấy lâu. Chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ, nàng không muốn rời xa người.

“Khi đó ta mới biết được, người quan trọng với nàng đến mức nào. Tà Tô từng nói với ta, khi người nhặt nàng về nhà đúng là lần đầu tiên nàng biến thành trẻ con. Lúc đó nàng tìm kẻ thù báo thù, lại suýt chết, đúng lúc tuyệt vọng là người cứu nàng. Nàng thương nặng, thân thể yếu ớt, liền ở lại bên cạnh người. Không ngờ ba năm sau, kẻ thù của nàng lại tìm tới người. Nàng nói là do mình hại cả nhà người, trong

lòng áy nấy vậy nên luôn ở bên cạnh người, có lẽ là muốn bù lại, cũng có lẽ là muốn giúp người. Hiện giờ độ tất cả nội lực cho người, đương nhiên cũng vì muốn cho người về sau sống mạnh khỏe.”

Tần Sơ ngăn ngại. Những người đó. Những kẻ giết cả nhà chàng, là kẻ thù của Tô Kính Nguyệt!

Kẻ thù mấy năm nay chàng luôn luôn truy đuổi vốn là kẻ thù của Tô Kính Nguyệt!

Tần Sơ không biết nên có cảm xúc gì, nhưng trong lúc trong lòng hỗn loạn lại có một ý nghĩ nảy ra ngăn chặn tất cả hỗn loạn: “Ông nói. Tô Kính Nguyệt, nàng sẽ biến thành đứa bé?”

Tạ Hân gật đầu.

“Nàng sẽ biến thành đứa bé.” Tần Sơ hoảng hốt, dường như chỉ nghe được duy nhất một câu này.

Cô bé kỳ lạ Âm hàn nhập thể, lòng bàn tay bị thương, nội lực mạnh lên.

Trong giây lát tất cả mọi chuyện xâu chuỗi lại. Chàng nào có ngờ đâu! Lúc trước chàng nào có ngờ!

Tô Kính Nguyệt không chết, nàng còn sống, biến thành một đứa bé!

Nhưng chàng vứt bỏ một mình nàng dưới vách núi kia, chàng lại vứt bỏ một mình nàng ở lại!

Tần Sơ xoay người chạy đi, trong đầu không ngừng nhớ lại buổi tối trước khi chàng rời khỏi, bóng dáng Tô Kính Nguyệt run rẩy ngồi cạnh đồng lửa.

Nàng lạnh như vậy, lạnh như vậy. Chàng ngay cả ôm cũng không ôm nàng một chút!

Một đường vội vã, không biết chạy qua bao nhiêu đường, không biết chạt vật đến mức nào, Tần Sơ dọc theo lòng chảo chàng đi ra, quay lại phía dưới vách núi, tìm được sơn động kia. Trong động cũng đã không còn người, Tô Kính Nguyệt không biết đã đi đâu. Chàng tìm khắp sơn cốc, không ngừng gọi tên của nàng, hận không thể đào sâu ba thước.

Nhưng không thấy nàng đâu nữa. . .

Không thấy nàng đâu nữa.

Tần Sơ trở lại sơn động, suy sụp ngồi bệt xuống đất. Trong lúc giật mình, chàng nhớ tới ngày ấy trước lúc rời đi, ánh mắt Tô Kính Nguyệt lẳng lặng nhìn vào một khe đá. Chàng đứng lên, tiến lên nhìn, bên khe hở có khắc một hàng chữ vừa mờ vừa nhỏ — Cho dù gặp nhau chưa dễ đã nhận ra.

Cho dù gặp nhau chưa dễ đã nhận ra.

“Tôi đây chờ một người. Thân yêu nhất.”

Nàng đang chờ chàng! Nàng dường như đang biểu lộ tâm với chàng ý! Nhưng tên khốn kiếp như chàng. . . lại không nhận ra nàng.

Nàng nói nàng chưa đến lúc bắt đắc dĩ tuyệt đối sẽ không rời khỏi chàng. Một năm trước khi nàng rời đi đã là lúc không thể không đi, nàng sợ chàng đau lòng, sợ chàng khổ sở.

Sau khi rời đi, mỗi ngày nàng đau khổ thế nào Tần Sơ không biết. Khi nàng lạnh có ai đau lòng vì nàng không Tần Sơ không biết. Những lúc cảm thấy bất lực có từng nhớ chàng hay không Tần Sơ không biết. Tần Sơ chỉ biết là cuối cùng chàng cho nàng một phong thư ép nàng trở về lấy, Tô Kính Nguyệt quật cường như vậy lại vì sợ hãi chàng đau khổ mà mềm lòng muốn trở về. . .

Nàng vô cùng nhớ chàng, muốn gặp một lần cuối cùng.

Nhưng chàng đáng chết đã làm cái gì, chàng lại không nhận ra Tô Kính Nguyệt quan trọng như vậy! .

Cho dù gặp nhau chưa dễ đã nhận ra.

Tuyệt vọng biết nhường nào.

Tần Sơ thất hồn lạc phách, lão đảo ra khỏi sơn động, đi về phía chàng rơi xuống vách núi. Đom đóm lượn lờ, chỗ đám bèo rậm rạp có một điểm lờ lờ sáng lên. Đôi mắt chàng sáng ngời, lại dấy lên một phản hi vọng, bước nhanh tới, đẩy đám bèo ra. Cuối cùng chàng tìm được người kia.

Nàng nằm sấp trên mặt đất, gò má áp lên mặt đất, đó là nơi chàng rơi xuống. Tô Kính Nguyệt lẳng lặng nằm đó, như đang ôm lấy chàng.

Trên lưng nàng đậu rất nhiều đom đóm, chàng vừa tới, những đóm sáng nhỏ này liền sợ hãi bay lên. Tần Sơ nhẹ nhàng nâng nàng dậy, ôm thân thể đã lạnh như băng của nàng vào trong lòng.

“Tô Kính Nguyệt.” Chàng nói, “Ta tìm được nàng rồi.”

11. Chương 11

Editor: meomõ

Đại sư huynh Thần Mộ bị Mộ Dung Thanh Thanh xxx?

Khi đại sư huynh Thần Mộ luyện công bị Mộ Dung Thanh Thanh cực kỳ tàn ác xxx?

Khi đại sư huynh Thần Mộ luyện công bị Mộ Dung Thanh Thanh cực kỳ tàn ác xxx, sau đó sắc mặt tiêu tụy, đóng cửa không ra, xấu hổ và giận dữ đến mức muốn chết?

Mộ Dung Thanh Thanh khóc không ra nước mắt: “Lời đồn! Tất cả chỉ là lời đồn! Chuyện rõ ràng là khi đại sư huynh luyện công, pháp khí vỡ nát, huynh ấy bị pháp lực phản phệ, cho nên khuôn mặt tiêu tụy, đóng cửa không ra, điều dưỡng khí tức mới đúng!” Nàng túm lấy tay sư tỷ đồng môn oan ức nói, “Sao mọi chuyện lại thành như vậy, tại sao không phải là đại sư huynh mà lại là muội!”

Sư tỷ đồng môn liếc mắt nhìn nàng: “Nhưng ngày đó có người ngự kiếm bay qua Thanh Vân Phong, thấy muội chật vật, quần áo không chỉnh tề từ trong phòng đại sư huynh chạy ra, rồi sau đó đại sư huynh lại mang khuôn mặt tiêu tụy đuổi theo muội, nghe nói còn lúi lúi kéo kéo một lúc cơ.”

“Đó. Đó là bởi vì.” Mộ Dung Thanh Thanh đảo mắt như rang lạc, cuối cùng cắn răng một cái thừa nhận, “Được rồi, muội thừa nhận khi đại sư huynh luyện công pháp khí vỡ là do muội làm! Nhưng muội thật sự không cố ý! Đại sư huynh lúc đó bị pháp lực phản phệ, lòng muội hoảng hốt, cầm pháp khí vỡ muốn đi tìm sư phụ ghép lại. Chứ muội đâu ngờ đại sư huynh bị thương như vậy rồi còn có sức từ trong nhà đuổi theo, túm được muội bắt muội trả lại pháp khí cho huynh ấy.”

Sư tỷ sững sờ thật lâu: “Bé ngoan, muội muốn hại chết đại sư huynh đấy à. Pháp khí vỡ có thể cầm lung tung được sao? Lúc bị pháp lực phản phệ người ngoài không được chạm vào, bằng không, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì bị mất mạng. Cũng may là đại sư huynh có sức đuổi theo muội, nếu là người khác, sợ sớm bị muội đùa chết rồi. Tỷ nói này tiểu sư muội, tuy muội mới nhập môn không lâu, nhưng những thường thức đó cũng nên biết chứ, khi muội đi học, đều dùng lỗ tai đánh muỗi sao?” Sư tỷ nhéo tai nàng xoắn một cái, đau đến mức Mộ Dung Thanh Thanh kêu oai oái.

Cuối cùng chỉ đành bịt lấy lỗ tai, tội nghiệp nước nỡ hai tiếng: “Được rồi, muội biết rồi, để muội đi xin lỗi đại sư huynh.”

Trên Thanh Vân Phong – nơi Thần Mộ sống một mình.

“Đại sư huynh.” Mộ Dung Thanh Thanh ở ngoài cửa nhẹ nhàng gõ lên cánh cửa, “Muội mang đồ ăn đến cho huynh đây.”

Bên trong không có người lên tiếng trả lời, Mộ Dung Thanh Thanh bưng thức ăn đi qua đi lại trước cửa hai vòng, lại nói: “Sư huynh, muội sai rồi, muội tới tạ tội với huynh đây.”

Vẫn im lặng.

Mộ Dung Thanh Thanh ở ngoài cửa quỳ đánh cộc một cái xuống đất, than thở khóc lóc: “Đại sư huynh! Muội thật sự biết sai rồi! Huynh tha thứ cho muội được không được! Hu Hu! Huynh đừng ép buộc bản thân như vậy!”

Nàng khóc chán chê, cửa phòng mới mở ra, Thần Mộ mặc quần áo gấm màu xanh trắng lạnh lùng đứng ở cửa: “Ta nói rồi, trong vòng một tháng, không cho bất cứ kẻ nào lên Thanh Vân Phong.”

“Muội biết! Cái này không thể trách đệ tử Thanh Vân Phong, là muội da mặt dày cầu xin rất lâu, vừa dụ dỗ vừa lừa vừa đe dọa hấn mới để muội lên núi. Đại sư huynh, huynh đừng thương chắc chắn cần người hầu hạ sinh hoạt hàng ngày, trong lòng muội thật sự áy náy, tự nguyện lên núi chăm sóc huynh!”

“Không cần.” Bỏ lại hai chữ, Thần Mộ định đóng cửa, Mộ Dung Thanh Thanh bỗng nhào cả người lên, chen mình ở giữa bậc cửa, ngửa mặt lên, hai tay nâng một chén canh gà hầm cầu kỷ ở dưới thân hấn: “Sư huynh.” Nàng gian nan lại kiên định nói, “Tốt xấu gì cũng uống chén canh này đã.”

Ai biết tiểu sư muội mới nhập môn này lại là kẻ không đạt được mục đích quyết không bỏ qua như vậy.

Thần Mộ tự nhận cuộc đời này đã thấy đủ loại người kỳ quái, nhưng dùng kiểu tư thế này chắn cửa thì là lần đầu tiên thấy. Cuối cùng hấn xoay người, bưng bát canh gà kia lên: “Đừng đến nữa.”

Mộ Dung Thanh Thanh bò dậy, đáp giong tan, ngược lại rời đi rất quyết đoán.

Hôm sau, Thần Mộ đang ngồi thiền, khí trong cơ thể vừa vận chuyển được một vòng, lại nghe thấy tiếng đập cửa “thùng thùng”. Hấn trợn mắt, chân mày cau lại, xuống giường mở cửa. Người đứng ở cửa miệng cười tủm tỉm lại là Mộ Dung Thanh Thanh. Đuôi lông mày hấn giật giật, vẻ mặt lạnh bạc: “Đến làm gì?”

Mộ Dung Thanh Thanh như biến pháp thuật từ sau lưng lấy ra một nắm thảo dược: “Đại sư huynh, loại thảo dược này rất có lợi cho nội thương của huynh, huynh cầm lấy ăn đi!”

Thần Mộ nhìn lại, nhận ra quả thật là dược thảo trị nội thương, nhưng. . . .”Không cần thiết.” Hấn lạnh lùng để lại ba chữ, phúi tay đóng cửa, lần này tốc độ nhanh hơn hôm qua không ít, không để Mộ Dung Thanh Thanh nhào lên cửa nữa. Nhưng khi cửa sắp đóng lại, một cánh tay nắm thảo dược chen vào, bị cánh cửa hấn đóng mạnh kẹp lấy.

“A!” Bên ngoài Mộ Dung Thanh Thanh kêu lên một tiếng ầm nhẩn kỳ lạ, dường như đau không chịu được, tay cầm thảo dược dùng sức trở nên trắng bệch, gần như nắm nát rễ cây thảo dược, “Đại sư huynh.” Bởi vì nhện đau đến suýt nữa gãy tay, giọng nàng lúc cao lúc thấp, “Tốt xấu gì. . . . cũng hãy nhận thảo dược đi.”

Thần Mộ im lặng hồi lâu, cầm lấy thảo dược, đóng cửa lại: “Đừng đến nữa!” Ngữ điệu so với hôm qua thêm một chút cảnh cáo. Mộ Dung Thanh Thanh lại đáp giong tan, tiếng bước chân rời đi cực kỳ khoan khoái.

Thần Mộ cúi đầu nhìn thảo dược trong tay, vạt một lá bỏ vào trong miệng nhai: “Thực chất.”

Ngày thứ ba, khi bên ngoài lại vang lên tiếng đập cửa, Thần Mộ không thèm để ý, đợi vận công xong, nghe thấy tiếng đi qua đi lại bên ngoài, hấn chỉ nói: “Về đi.”

Người bên ngoài giương giọng nói: “Đại sư huynh, muội chỉ tới đưa đan dược! Không có ý gì khác!”

“Không cần.”

“Vâng, muội biết rồi.”

Đối phương hôm nay bỏ cuộc nhanh như vậy lại làm cho lông mày Thần Mộ nhíu lại, nhưng không đợi hấn nghỉ ngơi lâu, chợt thấy một ngón tay “xoẹt” chọc thủng giấy hồ trên cửa, sau đó xoay một vòng hoàn toàn xé rách một ô vuông giấy trên cửa sổ của hấn. Một bao giấy bọc gì đó từ chỗ rách chậm rãi lách vào, sau đó rơi xuống đất.

Mộ Dung Thanh Thanh ngâm nga dân ca nhảy nhót rời đi.

Thần Mộ đứng dậy đi đến nhặt bao đồ rơi trên mặt đất, lại nhìn lỗ thủng trên cửa sổ của hấn, đầu đầu ần ần thái dương.

Đây. Rõ là.

Làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Thần Mộ hạ lệnh cho đệ tử trông coi cửa lớn của Thanh Vân Phong, không cho phép bất cứ cái gì tiến vào Thanh Vân Phong, bao gồm ruồi bọ và Mộ Dung Thanh Thanh!

Nghe Thần Mộ lạnh nhạt nói ra lời này, thủ vệ đệ tử tiếc hận, liều chết góp lời: “Đại sư huynh, Thanh Thanh đối với huynh là thật lòng.”

Thần Mộ lạnh mặt: “Chẳng qua là muối ấy ấy nấy thôi.” Đối với Thần Mộ mà nói đây chẳng qua chỉ là một câu biện giải đơn giản. Hắn nói với mọi người nếu để Mộ Dung Thanh Thanh hàng ngày đến tìm hắn, nếu sinh ra hiểu lầm thì biết giải thích thế nào, làm vậy là vì danh dự của bản thân và Mộ Dung Thanh Thanh. Nhưng hắn không biết, dưới lời truyền miệng của các đệ tử trong phái, danh dự của hắn đã không còn từ lâu rồi. Lời này vào tai các đệ tử lại có một tầng hàm nghĩa khác.

Đệ tử nhìn theo Thần Mộ rời đi, cực kì cảm khái nói: “Thì ra. Đại sư huynh hận muối ấy.”

12. Chương 12

Editor: mèmỡ

Trong Tiên môn lại có lời đồn sau khi đại sư huynh thất thân, Mộ Dung Thanh Thanh tìm mọi cách lấy lòng, nhưng đại sư huynh cho rằng đó chỉ vì nàng ấy nấy không tính là thật lòng, cho nên đóng cửa không ra, không muốn gặp lại Mộ Dung Thanh Thanh, đỡ phải thêm đau buồn.

Những lời đồn đó mặc dù khiến Mộ Dung Thanh Thanh tức giận đến gợn chân, nhưng không có gan đến trước mặt đại sư huynh nói huyền thuyên. Vì vậy, không có Mộ Dung Thanh Thanh quấy rầy, Thần Mộ cuối cùng cũng có vài ngày sống yên ổn.

Cho đến một ngày đẹp trời, Thần Mộ vừa ngồi xuống xong, chợt nghe thấy trong viện có tiếng rầm rầm rào rào, dường như có vật nặng nện vào trong viện. Hắn nhướng mày, trong lòng có chút dự cảm chẳng lành, đẩy cửa đi ra ngoài, quả nhiên lại thấy Mộ Dung Thanh Thanh!

Lúc đó nàng đang mắc kẹt trên một cây đại thụ, cả người chặt vật, lắc lắc vài cái, một thanh kiếm từ bên cạnh nàng rơi xuống. Nàng hét một tiếng kinh hãi, cành cây đang đỡ lấy nàng cũng gãy. Mộ Dung Thanh Thanh đặt móng ngà trên mặt đất, lần hai vòng, khó khăn đứng dậy bên cạnh hắn, mặt mũi lấm lem, quần áo tả tơi, giống như hành khất mà đến.

“Đại sư huynh!” Sờ đến đôi giày bên cạnh, Mộ Dung Thanh Thanh không màng đau đớn vội quần lấy hắn, nàng hưng phấn nói, “Thủ vệ đệ tử không cho muối vào, nhưng muối học được Thuật Ngự Kiếm rồi! Về sau muối có thể tự bay tới!” Nàng cười như một đứa trẻ được ăn cục đường ngon nhất thiên hạ.

Thần Mộ lạnh lùng nhìn, cực kỳ muốn hỏi, rốt cuộc là tên nào không có mắt dạy nàng ta Thuật Ngự Kiếm vậy!

Mộ Dung Thanh Thanh vỗ vỗ bụi trên người, vỗ đến bụi đất bay tứ tung, Thần Mộ nhíu mày, nhưng cũng không tránh, chỉ lạnh lùng nói: “Hôm nay muối mang cái gì đến ta cũng sẽ không nhận.”

Mộ Dung Thanh Thanh sững sốt, ngẩng đầu lên, chớp mắt nhìn hắn: “Ai nha. Nguy rồi, muối chẳng mang gì cả, hôm nay là lần đầu tiên ngự kiếm bay xa như vậy, mãi nhớ pháp thuật nên đã quên mang đồ cho huynh.”

Đây là. Trách hắn nói thừa sao.

Thần Mộ ần ần thái dương.

“Nhưng không sao.” Mộ Dung Thanh Thanh cười nói, “Muối đưa người đến.” Nàng vỗ vỗ lên ngực, “Nói đi, đại sư huynh, huynh có chuyện gì muốn muối giúp đỡ không?”

“Có.” Thần Mộ nghiêm túc, “Rời khỏi đây.”

“Việc này thì không được.” Mộ Dung Thanh Thanh đáp cực nhanh, đáp xong rồi mắt lại lấp lánh nhìn hần, “Còn có chuyện gì khác không?”

Thần Mộ không nói gì, đối với kẻ quần chặt không buông, da mặt dày hơn cả tường thành như vậy, hần quả nhiên hoàn toàn bó tay. Hần dứt khoát quay đầu trở về phòng, đóng cửa phòng, lại nghe Mộ Dung Thanh Thanh ở trong sân hô: “Muội giúp huynh quét sân nhé!”

Chỉ chốc lát sau, bên ngoài ngoài trừ tiếng quét rác loẹt xoẹt cùng tiếng Mộ Dung Thanh Thanh ngẫu nhiên ngâm nga hai câu ca dao thì không còn tạp âm gì khác.

Thôi, Thần Mộ nghĩ, tùy nàng đi.

Vừa tùy là tùy hơn nửa tháng, Mộ Dung Thanh Thanh ngày ngày ngự kiếm đến, hoặc mang cho Thần Mộ chút đồ ăn, hoặc đưa cho hần chút thuốc bổ, có khi giúp hần quét quét sân, chăm sóc hoa cỏ trong viện. Lâu dần, Thần Mộ cũng đã quen với vị tiểu sư muội quấy rầy này, sau khi vận công nếu như không nghe được nàng ở trong sân ngâm nga, ngược lại sẽ có vài phần không quen.

Ngày qua ngày, vết thương do bị pháp lực phản phệ của Thần Mộ đã gần khỏi hần. Hần cân nhắc đã lâu, cuối cùng vào một ngày sau khi ăn xong đồ ăn Mộ Dung Thanh Thanh đưa tới, nói: “Vết thương của ta đã gần khỏi hần, vết thương này tuy là vì muội, nhưng phần nhiều phải trách bản thân ta không cẩn thận. Mấy ngày nay muội cũng đã lấy công chuộc tội, trong lòng không cần áy náy nữa. Bắt đầu từ ngày mai, muội đừng đến nữa.”

Mộ Dung Thanh Thanh nhìn hần một lúc lâu: “Muội đã sớm không áy náy rồi.” Thần Mộ sững sốt. Chỉ thấy Mộ Dung Thanh Thanh không dám tin nói, “Đại sư huynh, cho đến bây giờ huynh vẫn tưởng rằng muội ngày ngày tới nơi này là vì áy náy sao?”

Thần Mộ nhú mày: “Nếu không thì vì cái gì?”

Mộ Dung Thanh Thanh nghiêm túc, “Là vì muội thích huynh.” Nàng nói rõ ràng rành mạch từng chữ, “Lần đó đánh nát pháp khí của huynh, kỳ thực là muội định đến nói cho huynh việc này, nhưng bởi vì trong lòng khẩn trương cho nên khó tránh khỏi tay chân luống cuống, phạm vào sai lầm. Mấy ngày nay ở chung, muội thấy đại sư huynh cũng không lạnh lùng, không biết tình nghĩa, tính khí không tốt, rất khó ở chung, không thích nói chuyện nhưng mở miệng là có thể ghen chết người như vẻ bề ngoài,”

Thần Mộ neho mắt lại.

Mộ Dung Thanh Thanh dừng lại đúng lúc: “Muội biết đại sư huynh có trái tim dịu dàng, dịu dàng hơn tất cả mọi người trên núi này.” Nàng cụp mắt xuống, đáy mắt hiện lên vẻ dịu dàng Thần Mộ chưa từng nhìn thấy, thì ra. một cô bé nghịch ngợm như nàng cũng có một mặt như vậy. Thần Mộ sững sốt, nhìn nàng thật lâu, cuối cùng mặt trầm xuống: “Như thế muội lại càng không thể tới đây, bây giờ muội đi đi, về sau không cho phép đến nữa!”

“Vì sao?” Nàng còn muốn nói, Thần Mộ đã xách cổ nàng sau, kéo nàng về phía đường xuống núi. Mộ Dung Thanh Thanh hoảng hốt, giãy dụa nói, “Huynh có người trong lòng sao? Huynh không thích bị người khác thích sao? Sư phụ có rõ ràng cấm môn hạ đệ tử đàm hôn luận gả sao?”

Thần Mộ không đáp lời, chỉ chuyên tâm kéo nàng xuống chân núi.

Mộ Dung Thanh Thanh trả lời thay hần: “Không có, không có, không có đúng không! Ba cái đều không có sao huynh còn đuổi muội!”

Xách Mộ Dung Thanh Thanh đến dưới Thanh Vân Phong, thủ vệ đệ tử thấy loại tư thế này của hai người đều hoảng sợ, nhưng nghe thấy Thần Mộ lạnh lùng nói: “Muốn đuổi muội đi còn cần lý do sao?” Nhiều ngày ở chung đã khiến Thần Mộ học được phần vô lại này.

Mộ Dung Thanh Thanh sững sốt, Thần Mộ dặn dò: “Bắt lấy muội ấy cho ta, đợi ta bố trí xong kết giới mới được thả ra. Ai còn dám giúp muội ấy, đừng trách ta xử lý cả đám.”

Kết giới giảng xong, Mộ Dung Thanh Thanh có ngự kiếm cũng không thể đi lên, nàng sốt ruột: “Muội. . . . Muội chỉ muốn gặp huynh! Vì sao không được?”

Thần Mộ quay đầu: “Ta không thích.”

13. Chương 13

Editor: mèomõ

Mộ Dung Thanh Thanh bị đại sư huynh Thần Mộ cự tuyệt và ghét bỏ công khai, đệ tử tiên môn đều nói đại sư huynh quả nhiên là người bạc tình, ngay cả cách cường bức hiền thân mạnh mẽ nhất cũng không thể khiến đại sư huynh động lòng, thật sự là một lòng hướng đạo, trong lòng không có việc gì khác sao.

Nhưng những lời đồn này không tiếp tục náo nhiệt trong tiên môn quá lâu, nguyên nhân là vì đại hội thử kiếm của tiên môn sắp được tổ chức. Đây là đại hội tỷ thí mỗi năm một lần, người thắng có thể được sư phụ tặng cho một bảo bối, ai ai cũng tấm tắc, đề tài nhanh chóng quay ngoắt về phía đại hội thử kiếm.

Vòng thứ nhất của đại hội là so đấu pháp lực bình thường.

Mộ Dung Thanh Thanh đương nhiên cũng muốn tham gia, tuy nàng nhập môn trễ, nhưng cũng may thiên tư thông tuệ, bằng không cũng sẽ không được sư phụ tuyển chọn làm đệ tử quan môn.

Vòng thứ nhất loại một nửa số người, vòng thứ hai là trận đấu so bản lĩnh giết yêu quái. Vì vấn đề an toàn, cho nên hai người một tổ. Tổ giết được nhiều yêu quái nhất sẽ tiến vào vòng tiếp theo. Mà vòng thứ ba, hai người thắng còn lại sẽ đối chiến cùng sư phụ vừa đi vân du về. Sư phụ sẽ bình xét xem đệ tử nào học tập tốt hơn. Sau khi Mộ Dung Thanh Thanh biết quy tắc của trận đấu này đã từng sốt ruột một lúc lâu không nói gì, nhưng gần đây nàng luôn thất thần như vậy, cho nên những người ở cùng đều không để ý lắm.

Lúc tổ đội, Mộ Dung Thanh Thanh cầu xin tất cả mọi người, bảo bọn họ ngàn vạn lần đừng tổ đội với nàng. Mỗi khi nghe nói có ai cố ý muốn tổ đội với Thần Mộ, nàng liền chạy tới tha thiết mong chờ nhìn người ta. Chuyện của nàng và Thần Mộ, trên dưới tiên môn đều biết, nhưng cái biết này đều thái quá hơn thực tế phát sinh một tẹo, cho nên mọi người ai ai cũng tiếp tay cho nàng.

Vì thế, mười ngày trước vòng đấu thứ hai, Mộ Dung Thanh Thanh đứng ở trước mặt Thần Mộ, nàng ra vẻ đau lòng: “Đại sư huynh, không có ai muốn tổ đội cùng muội, đành phải nhờ huynh rồi.”

Đuôi lông mày Thần Mộ nhăn lại. Mộ Dung Thanh Thanh âm thầm làm mấy chuyện này không phải hẳn không biết, nhưng vài ngày nay không gặp nàng, không hiểu sao hẳn lại không thấy ghét bỏ đáng da mặt dày này của nàng. Thấy ý cười giấu trong đáy mắt nàng, trong lòng Thần Mộ lại nổi lên vài phần dung túng.

Hắn trầm mặt, lạnh lùng nói: “Đừng làm vương tay vương chân.” Nói xong, hắn xoay người định đi.

Nhưng Mộ Dung Thanh Thanh sao có thể dễ dàng thả hắn đi như vậy. Nàng vươn tay chồm đến, Thần Mộ sớm có chuẩn bị, kéo tay lại, Mộ Dung Thanh Thanh chụp hụt, dưới chân nàng không may trượt một cái. “Ai nha” một tiếng, Mộ Dung Thanh Thanh té ngã trên đất. Thần Mộ ngừng lại, chỉ tạm dừng trong chớp mắt, Mộ Dung Thanh Thanh đã giống như dây mây ôm lấy đùi của hắn: “Đại sư huynh! Muốn muội không làm vương tay vương chân thì dạy muội pháp thuật đi!”

Thần Mộ chưa từng bị người khác ôm lấy như vậy, vừa cáu vừa giận: “Buông tay ra!”

“Không buông!” Mộ Dung Thanh Thanh hạ quyết tâm, nói, “Nếu huynh không dạy muội, không cần chờ đến mười ngày sau muội kéo chân huynh, bây giờ muội kéo luôn, không buông tay!”

Bị người ta uy hiếp đến mức này, dù lạnh lùng như Thần Mộ cũng tức giận đến thở dốc: “Được! Được! Mộ Dung Thanh Thanh muội được lắm!”

Mộ Dung Thanh Thanh chỉ cảm thấy sát khí trên đầu ngùn ngụt, nàng không quan tâm, ôm đùi hắn cả người gần như đều trèo lên, nhắm mắt cắn răng như chuẩn bị làm trường kỳ kháng chiến.

“Buông ra!” Thần Mộ quát.

“Huynh đồng ý dạy muội đã!”

“Ta dạy!”

Mộ Dung Thanh Thanh liền lập tức buông tay, nàng ngồi dưới đất, che mặt: “Huynh nói sớm có phải tốt hơn không, làm loại chuyện này, dù là muội cũng sẽ rất thẹn thùng. Đáng ghét!”

Thần Mộ quả thực không phản bác được.

Thần Mộ tuy là người lạnh lùng, nhưng trước giờ đều rất giữ lời, lúc này hắn đồng ý dạy, mặc kệ là đồng ý kiểu gì, nhưng cuối cùng nhất định sẽ dạy. Hắn sửa sang áo bào, lạnh lùng ném lại một câu: “Giờ dần ngày mai, ngự kiếm đến Thanh Vân Phong.”

“Đại sư huynh thật tốt!”

Ánh mắt Thần Mộ lạnh lùng: “Chuẩn bị sẵn tư tưởng chết đi.”

Giọng Mộ Dung Thanh Thanh trong trẻo vang dội: “Không thành vấn đề, đại sư huynh!”

Giờ dần ngày hôm sau, Mộ Dung Thanh Thanh theo lời ngự kiếm mà đến, đã thấy Thần Mộ ngồi trong viện từ lâu, sương lạnh làm ẩm đầu vai, nhìn thấy Mộ Dung Thanh Thanh, hắn từ từ mở mắt: “Đến quá muộn.”

“Vâng, đại sư huynh, ngày mai muội sẽ đến sớm hơn.”

Dù thế nào, thái độ của Mộ Dung Thanh Thanh cũng đáng được khen ngợi, Thần Mộ liếc nàng một cái: “Đầu tiên chạy quanh Thanh Vân Phong mười vòng, khởi động xong về đánh với ta.” Đã là sẵn yêu quái, thực chiến là phương thức huấn luyện tốt nhất.

Mộ Dung Thanh Thanh ngoan ngoãn làm theo, nhưng nàng không ngờ chờ nàng chạy xong mười vòng trở về, đại sư huynh lại thật sự dùng sức như muốn giết nàng liều mạng với nàng! Thì ra hôm qua hắn nói chuẩn bị tốt tư tưởng chết không phải nói đùa! Thế này thì chết người chứ còn gì nữa!

Hết ngày đầu tiên, Mộ Dung Thanh Thanh mệt đến mức không còn sức ngự kiếm bay về, lết thân xác tàn tạ xuống khỏi Thanh Vân Phong, phải để thủ vệ đệ tử nâng về.

Ngày thứ hai, buổi sáng Thần Mộ thức dậy muộn hơn một chút, hắn vốn tưởng rằng theo tình hình ngày hôm qua, Mộ Dung Thanh Thanh tốt xấu gì cũng phải giờ mẹo mới rời giường, chờ đến được chỗ hắn ít nhất trời cũng đã sáng bạch. Nhưng không ngờ, khi hắn vừa bước ra khỏi viện, giờ dần một khắc, Mộ Dung Thanh Thanh trên tay bọc băng vải, thẳng tắp đứng ở trong sân, nhìn hắn: “Đại sư huynh, huynh đến muộn.”

Trời chưa sáng hắc hắc còn nhập nhèm, trong mắt Mộ Dung Thanh Thanh dường như có ánh sáng đang lấp lánh, Thần Mộ không thể không nói, hắn thật sự kinh ngạc, hơn nữa. Bội phục.

Cô nương đáng chết da mặt lại dày này quả thật có sự chịu đựng hơn hắc người thường. Vậy hắc cũng nên nghiêm túc dạy dỗ, xem như, đáp lại sự nghiêm túc của nàng.

Cả một ngày tập luyện, Mộ Dung Thanh Thanh không biết là nhờ có ngày đầu tiên mệt nhọc, hay do lúc hoàng hôn Thần Mộ bất chợt dừng tay chỉ điểm cho nàng một hai câu, mà nàng học được nhiều hơn hắc ngày hôm qua. Mộ Dung Thanh Thanh thông minh, chỉ ra chỗ sai, dạy một lần nàng sẽ hiểu. Hôm nay dạy xong, Thần Mộ cũng không nhận được khen ngợi: “Muội rất có thiên tư, hôm nào cũng dốc sức như hôm nay, sau này chắc chắn đại thành.”

Mộ Dung Thanh Thanh vội nói: “Vậy cũng phải có người ngày ngày dạy muội như vậy mới được!” Nàng cười ghé mặt lại gần, “Đại sư huynh, cho dù đại hội thử kiếm đi qua, huynh cũng vẫn ngày ngày dạy muội như thế này, được không?”

Ráng chiều phủ lên mặt nàng ánh sáng dịu dàng, mồ hôi trên trán nàng cùng đôi mắt trong suốt lóe ra ánh sáng lấp lánh, Thần Mộ hơi thất thần.

“Đại sư huynh?”

Phát hiện mình luống cuống, Thần Mộ ho một tiếng, lùi về phía sau một bước: “Để nói sau.”

Mộ Dung Thanh Thanh nở nụ cười: “Huynh không cự tuyệt! Nhớ nhé!” Nàng ngâm nga câu hát, giống như ngày trước quét xong sân cho hấn, thoải mái tiêu sái đi mất.

14. Chương 14

Editor: mèomỡ

Cách trận đấu còn có ba ngày, pháp thuật và võ nghệ của Mộ Dung Thanh Thanh đều tăng cao, làm đồng môn thềm thường. Nàng lại vẫn kiên trì trước giờ Dần đến viện của Thần Mộ, đầu tiên chạy mười vòng rồi cùng Thần Mộ so tài một hồi.

Ngày hôm đó nàng vừa chạy xong, hoạt động gân cốt, trở lại trong viện Thanh Vân Phong, lại phát hiện Thần Mộ đang ngồi trên ghế đá trong viện, cánh tay chống đầu, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mộ Dung Thanh Thanh nhẹ tay nhẹ chân tiêu sái đến cạnh hấn, tỉ mỉ đánh giá khuôn mặt hấn một lượt. Đúng lúc ấy tia nắng ban mai cũng tràn đến, mọi thứ tựa như ảo mộng. Đang lúc Mộ Dung Thanh Thanh nhìn chăm chú, đôi mắt nhắm khẽ chậm rãi mở ra. Nhìn khuôn mặt phóng đại của Mộ Dung Thanh Thanh trước mắt, hấn không có chút kinh ngạc nào, giống như đã sớm phát hiện ra nàng nhìn mình chăm chú.

Trước khi Thần Mộ mở miệng, Mộ Dung Thanh Thanh nói: “Đại sư huynh, có ai từng nói với huynh rằng huynh rất đẹp chưa?”

“À, bây giờ muội nói rồi.”

“Đại sư huynh, muội có thể hôn huynh không?”

Nàng hỏi rất đột ngột, đề tài xoay chuyển quá nhanh, Thần Mộ đột nhiên không phản ứng kịp, chợt thấy trên môi ấm áp, đúng là nha đầu không biết sống chết kia đã áp môi vào! Thần Mộ trợn tròn hai mắt, lập tức lùi ra sau, trước khi hấn lùi Mộ Dung Thanh Thanh còn lè lưỡi tinh nghịch liếm lên môi hấn một cái.

“Thật sự là rất tuyệt.” Mộ Dung Thanh Thanh cười như mèo trộm thịt.

Thần Mộ sau cái va chạm mạnh của linh hồn bỗng dưng phục hồi tinh thần, cắn răng, hung tợn nói: “Mộ Dung Thanh Thanh!”

“Hôn gì cơ [1]? Huynh còn muốn muội hôn thêm một cái nữa à, được thôi được thôi.” Mộ Dung Thanh Thanh cố ý hiểu sai ý hấn, nhắm mắt, bịt môi, chậm rãi đưa mặt đến gần. Ánh mắt Thần Mộ dừng trên đôi môi hơi cong lên của nàng, đầu óc không biết vì sao đột nhiên đình chỉ trong một cái chớp mắt, dưới tình huống hoàn toàn có thể né tránh lại để Mộ Dung Thanh Thanh dễ dàng chạm lên môi hấn một lần nữa.

[1] Thanh Thanh đọc giống “thân thân” – hôn

Mà lúc này đây, Mộ Dung Thanh Thanh còn kinh ngạc hơn Thần Mộ, vừa chạm vào nàng giống bị điện giật vội rút lại, che miệng, sững sờ nhìn Thần Mộ: “Huynh không tránh?”

Thần Mộ cũng sững sờ vuốt môi mình.

Đúng vậy, hấn không tránh...

Rõ ràng có thể tránh. Ngắn người cũng tốt thất thần cũng thế, tóm lại chính là không tránh.

Mộ Dung Thanh Thanh ngơ ngác hỏi: “Đại sư huynh. Đờng bảo huynh cũng hơi thích muội đấy nhé.” Thần Mộ giương mắt nhìn nàng, bình tĩnh thấy có chút không thích hợp. Nếu nghĩ theo lẽ thường, khi nói ra lời này, Mộ Dung Thanh Thanh hấn là nên cao hứng đến mức không biết làm sao mới đúng, nhưng vì sao trong mắt nàng lúc này không hề có chút ít ý cười nào.

“Nếu thích thì sao nào?” Hấn cảm thấy có lẽ là mình điên rồi, làm sao có thể hỏi câu này, “Đây không phải điều muội hi vọng sao?”

Mộ Dung Thanh Thanh ngơ ngác nhìn hấn, sau đó giống như thấy quỷ, rút kiếm, leo lên, thất tha thất thểu ngự kiếm bay đi, quả thực giống như chạy trốn.

Sau đó, Mộ Dung Thanh Thanh ba ngày liên tiếp đều không đến Thanh Vân Phong của Thần Mộ.

Thần Mộ thật sự không tìm được tòi mò trong lòng, phá lệ vì một cô nương mà xuống Thanh Vân Phong.

Có lẽ sự tò mò này còn mang theo vài phần cảm giác thất bại đuổi không đi. Một cô nương dính hấn chặt như vậy, một cô nương khiến toàn bộ tiên môn đều cho rằng nàng thích hấn, khi hấn thật vất vả có chút rung động, khi hấn nói ra những lời chẳng khác nào thổ lộ lại. Hoảng hốt mà chạy!

Chẳng lẽ, là hấn và toàn bộ tiên môn đều hiểu lầm cái gì sao.

Mà Thần Mộ không ngờ, hấn xuống Thanh Vân Phong cũng không tìm được Mộ Dung Thanh Thanh. Người ở cùng nàng nói từ hôm đó nàng chưa về, còn tưởng rằng Mộ Dung Thanh Thanh ở lại Thanh Vân Phong. Trong lòng Thần Mộ căng thẳng, đi khắp tiên môn tìm người.

Nhưng tìm hai ngày vẫn không thấy bóng dáng Mộ Dung Thanh Thanh. Cho đến hôm trận đấu, Thần Mộ rốt cục cũng thấy Mộ Dung Thanh Thanh. Nàng còn mặc quần áo ngày đó rời đi, tinh thần thoát nhin cũng không tệ, chỉ không quần lấy hấn luôn miệng “Đại sư huynh đại sư huynh” giống trước kia nữa.

Thần Mộ mất hai ngày không tìm thấy nàng, trong lòng sớm đã ghen đầy lửa giận, lúc này không ngừng phát hỏa: “Muội còn nhớ được hôm nay có trận đấu cơ đấy.” Nhưng chỉ mới nói một câu, thấy Mộ Dung Thanh Thanh cúi gằm đầu tư thế như chờ mắng, tức giận trong nháy mắt không biết đã bay đi đâu hết. Cuối cùng, hấn chỉ biết kìm nén, lạnh lùng nói: “Mấy ngày nay đi đâu vậy?”

Mộ Dung Thanh Thanh không đáp.

Thần Mộ nhìn nàng một lúc lâu, thôi, hấn thở dài một tiếng, về sau lại hỏi vậy.

“Yêu quái sống dai, hôm nay muội nhớ theo sát ta, chú ý phía sau.”

Mộ Dung Thanh Thanh ngẩng đầu nhìn hấn, im lặng một lúc lâu, lại cúi đầu xuống, nói như là nỉ non: “Thực ra huynh rất dịu dàng.”

Thần Mộ nghe vậy, ho một tiếng: “Đi thôi. Bắt đầu rồi.”

Hai người đi tới trong sơn cốc, Thần Mộ cầm kiếm đi trước, Mộ Dung Thanh Thanh đi theo sau. Đi được một đoạn, nàng bỗng mở miệng hỏi: “Vì sao. Phải đuổi tận giết tuyệt yêu quái?”

“Yêu là ác. Trừ ác vệ thiện đây là bổn phận của người tu đạo.”

Mộ Dung Thanh Thanh im lặng, đề tài bỗng chuyển: “Muội hình như nghe nói hôm nay sư phụ trở lại tiên môn.”

“Vì đề phòng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, sư phụ quả thật đã trở lại.” Thần Mộ quay đầu nhìn nàng một cái, “Muội sợ bị yêu quái giết sao?”

Mộ Dung Thanh Thanh rũ mắt: “Không sợ, muội có đại sư huynh ở đây.”

Thần Mộ hất một bước, “Về sau.” Hấn không thấy Mộ Dung Thanh Thanh, lời nói có chút trúc trắc kỳ lạ, “Về sau, ta có thể ngày ngày dạy muội pháp thuật võ công, muội còn muốn học không?”

Mộ Dung Thanh Thanh ngẩng đầu nhìn hấn, ngược lại cười, lúm đồng tiền vẫn xinh đẹp như vậy, nàng nói: “Đại sư huynh à, ta. Không muốn học nữa.” Tiếng nói vừa dứt, Thần Mộ chỉ cảm thấy cả người cứng đờ, cuối cùng không thể động đậy được. Hấn nhăn mày, nhìn Mộ Dung Thanh Thanh lại thấy nàng đi chuyển đi lên trước ba bước, từ trong ống tay áo lấy ra một quả tín hiệu, ném lên trời. Bỗng chốc yêu khí trong rừng bùng lên.

“Những đệ tử ưu tú của tiên môn đã được huy động đi hết, trong môn phái phòng thủ lỏng lẻo, lão già Đạo Tịch hiện giờ đang ở trong môn phái, tìm được hấn, giết.” Giọng nàng không lớn, nhưng âm sắc lại theo pháp lực truyền đi. Chỉ một thoáng chốc, yêu khí trong rừng dần biến mất, Thần Mộ biết chúng nó đi đâu.

Thần Mộ sắc mặt lạnh như băng: “Muội có biết mình đang làm cái gì không?”

“Biết rất rõ.” Mộ Dung Thanh Thanh quay đầu lại, nhìn hắn một cái, “Ta tẩy yêu tủy, tính toán tỉ mỉ tất cả là vì ngày hôm nay. Thù của cha mẹ, ta ẩn nhẫn mười lăm năm, hận đám đạo sĩ luôn hô hào Trừ Ma Vệ Đạo các ngươi suốt mười lăm năm!” Nàng sẵn giọng thanh sắc lại thay đổi, mang theo một chút tự giễu, “Mà đến cuối cùng, vì báo thù, ta lại tẩy yêu tủy, tu hành pháp thuật của các ngươi, thành một kẻ tu tiên. Có khi số mệnh luôn châm chọc như thế, nó sẽ biến ngươi thành loại người trước kia ngươi căm ghét nhất. Ngươi nói có phải hay không Đại sư huynh?”

Thần Mộ lặng im: “Ngươi không là Mộ Dung Thanh Thanh.”

“Ta là.” Nàng nói, “Mộ Dung Thanh Thanh từ đầu tới cuối chỉ có một, ta là Mộ Dung Thanh Thanh ngươi biết. Nhưng ta cũng không phải tiểu sư muội của ngươi. Lão già Đạo Tịch kia khi đi vân du đã quen với một tiểu cô nương, thấy nàng thiên tư thông tuệ liền cho nàng đạo phù bái sư, ta chỉ mượn đạo phù của nàng ta dùng thôi.”

“Ngươi lừa mọi người trong tiên môn.”

Mộ Dung Thanh Thanh cười: “Đúng vậy, mọi người.”

Thần Mộ im lặng, thấy nàng xoay người định đi, mới lại mở miệng nói: “Trong khoảng thời gian này, những lời muội nói có phải thật lòng không, dù chỉ là một chút thôi?” Giọng hắn khàn khàn, khi hỏi phải cố hết sức, thật giống như chỉ cần Mộ Dung Thanh Thanh nói có, hắn sẽ quyết định tha thứ cho tất cả sự phản bội của nàng.

Mà Mộ Dung Thanh Thanh chỉ nghiêng đầu liếc mắt nhìn hắn, ánh mắt không có một chút độ ấm: “Không.” Nàng nói rất quả quyết, lập tức phát tay áo rời đi, dùng chính Thuật Ngự Kiếm của môn phái bọn họ. Bây giờ nàng muốn đi giết sư phụ hắn, dùng chính pháp thuật võ công hắn dạy.

“Sư phụ sẽ không dễ dàng trúng chiêu như vậy, đừng đi.” Lời này của hắn văng vẳng trong rừng cây, không có ai nghe thấy.

15. Chương 15

Editor: mèomỡ

Tiên môn bị đám yêu quái đánh lên!

Bùa Dẫn Âm trong người truyền đến giọng nói sột ruột của sư đệ: “Đại sư huynh, huynh ở đâu! Mau trở lại!”

Thần Mộ nhắm mắt lại, không rảnh đáp lời, đem tất cả pháp thuật chuyên tâm giải cấm chú trên cơ thể. Không đến một lát, hắn mở mắt, cấm chú chung quanh đã tan hết: “Sư phụ ở đâu?” Hắn thông qua bùa Dẫn Âm đáp lời. Sư đệ bên kia dường như thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Đại sư huynh! Rốt cục huynh cũng đáp lời, đệ còn lo lắng huynh xảy ra chuyện gì, sư phụ tọa trấn Chủ Điện, sư phụ đương nhiên không sao, những tiểu yêu đánh lên sư phụ đều đã bị đóng đinh trên Đào Mộc, chẳng qua tiểu yêu rải rác có hơi khó xử lý.”

Khóe môi Thần Mộ khẽ động dậy, cuối cùng cũng không hỏi về Mộ Dung Thanh Thanh, hắn ngự kiếm bay về tiên môn.

Thần Mộ sắc mặt âm trầm tới đại điện, trên Đào Mộc ngoài điện đóng đinh rất nhiều yêu quái, hắn chưa vào cửa, chợt nghe đệ tử trong đó hoảng hốt hô: “Tiểu sư muội!”

“Thanh Thanh!”

“Sư phụ! Vì sao người.”

Trong lòng Thần Mộ hoảng hốt, vội vàng bước vào trong điện, thấy dây trói yêu của sư phụ đang treo Mộ Dung Thanh Thanh trên không, trên ngực nàng cắm một thanh kiếm gỗ đào, máu tươi chảy ròng ròng trên mặt đất.

“Lão già Đạo Tịch quả nhiên. lòng dạ độc ác.”

“Yêu quái dù sao vẫn là yêu quái.” Sư phụ ngồi trên chủ tọa, ánh mắt ông trầm ngâm, mặc dù đã trên năm mươi tuổi, nhưng không hề có vẻ già nua, “Mặc dù đã tẩy yêu tủy, cũng vẫn không thay đổi được bản tính dối trá đáng ghê tởm. Với các ngươi thì cần gì phải nhân từ?”

Mộ Dung Thanh Thanh nở nụ cười, nhưng mà lúc sắp chết tiếng cười của nàng không hiểu sao lại làm người ta cảm thấy thê lương. Những người ở trong điện hơn một nửa đã ở chung với nàng, tuy rằng nàng có che dấu nguy trang, nhưng ở cùng nhau lâu như vậy, làm sao có thể lúc nào cũng che giấu kín kẽ. Sư phụ nói Có lẽ. Cũng có chút không đúng.

“Ta đáng ghê tởm dối trá, ngươi là thuần thiện thật thà, ta giết người đó là sai, người giết ta đó là đúng, quả là tên khốn chỉ giỏi ra vẻ đạo mạo.”

“Sư phụ, tiểu sư muội. Mộ Dung Thanh Thanh lúc ở trên núi chưa từng hại người, mong sư phụ hạ thủ lưu tình.” Một người bỗng nhiên ôm quyền quỳ xuống, trầm giọng cầu xin, mọi người thấy thế cũng quỳ xuống theo. Sư phụ nhướng mày: “Yêu quái này đã cho con ăn bùa mê thuốc lú rồi!” Trường kiếm trong tay phát lên, “Như thế, lại càng không thể giữ lại được!”

Thần Mộ hoảng hốt, không kịp nghĩ đã phi lên cởi dây trói yêu cho Mộ Dung Thanh Thanh, ôm nàng vào trong lòng, ngực kiếm bay đi. Sư phụ giận tím mặt, đứng dậy muốn đuổi thei, lại bị đệ tử khác kéo chân. Rơi vào đường cùng, ông đành từ bỏ. Dù sao bị Đào Mộc xuyên tim, tiểu yêu này cũng không sống nổi.

Mây mù lướt qua bên người, Mộ Dung Thanh Thanh lại không nghe thấy bất cứ tiếng động nào khác, chỉ cảm nhận thấy Thần Mộ kề sát thân thể nàng, truyền đến tiếng tim đập dồn dập của hắn.

“Vì sao còn muốn cứu ta?” Nàng hỏi.

Thần Mộ không trả lời.

“Mẹ kiếp, tiếp cận ngươi chỉ vì ngươi là Đại Đệ Tử chính tông của lão ta, chiêu thức của ngươi tương tự với lão ta nhất. Mục đích của ta là tới tìm phương pháp phá giải, ta chỉ lợi dụng ngươi mà thôi.”

Thần Mộ biết, cho nên nàng nhiệt tình theo đuổi như vậy, nhưng khi hắn bắt đầu đáp lại thì nàng vội vàng rời đi. Hắn chỉ nghĩ một chút là đã biết: “Mộ Dung Thanh Thanh, ta hỏi lại muội lần cuối cùng.” Về mặt hắn cực lạnh, nhưng trong giọng nói lại mang theo vài tia cứng nhắc rất khó phát hiện, “Muội có thực lòng dù chỉ một chút thôi hay không?”

Mộ Dung Thanh Thanh nhìn mây trắng lặng lẽ lướt qua bên người, nàng biết tiếp tục đi về phía trước là Thanh Vân Phong, nhưng chỉ sợ cuối cùng nàng không đến được đó. . .

“Không có.” Nàng nói vô cùng rõ ràng, “Một chút cũng không có.”

Thần Mộ nắm chặt đầu vai nàng: “Muội quả thật. đáng giận vô cùng.”

“Không sai, a, thật đáng giận, ai bảo ta. lại là yêu quái cơ chứ.” Giọng nói yếu dần, nàng giống như một nắm cát, bị gió khô thổi, hóa thành nhiều điểm sáng lấm tấm, biến mất khỏi thế gian. Tẩy sạch yêu tủy yêu, cuối cùng cả thi thể cũng không còn. Nàng chẳng là gì.

Thần Mộ ngừng lại, đứng trên mây trắng nhìn những điểm sáng trôi qua giữa những ngón tay, không còn hình dạng.

Có một cô gái, da mặt dày xông vào thế giới của hắn, sau đó lặng lẽ rời đi, chỉ để lại trong lòng hắn một đồng hồ độn, không thể thu thập nổi.

Thần Mộ hận yêu quái, hắn tạ tội với sư phụ, theo lệnh xuống núi. Trong lúc du tẩu trần gian, yêu quái nào rơi vào tay hắn đều không có kết cục tốt.

Thời gian thấm thoắt như thoi đưa, hần đã năm mươi, cũng giống như sư phụ, năm tháng không lưu lại trên mặt hần quá nhiều dấu vết, hần vẫn đi khắp các phố xá ngõ nhỏ. Một ngày, khi đi qua cầu Tiểu Thạch ở Giang Nam, trên người thư sinh bay tới một cỗ yêu khí nhàn nhạt, sắc mặt hần hơi trầm xuống. Hần không đi theo thư sinh, mà truy tìm dấu vết yêu khí, tới một căn nhà nhỏ trong ngõ hẻm. Trong nhà có một cô gái bận rộn đi qua đi lại. Nàng ngâm nga câu hát, dường như cực kỳ vui vẻ.

Hình ảnh này không biết vì sao lại phá vỡ xiềng xích trong ký ức của hần, gọi ra những hình ảnh hần không hiểu sau đó ghép lại, một lần nữa hiện ra trước mặt hần.

Thư sinh không ở nhà, nàng xử lý xong tất cả việc nhà, sau đó đứng ở cửa viện ngây ngốc luyện tập: “Tướng công chàng đã về rồi.” “Tướng công rốt cục chàng đã về rồi.” “Ai nha, không đúng, rốt cuộc con gái loài người làm như thế nào nhỉ.”

Nàng nỗ lực muốn làm tốt như vậy.

Thần Mộ đột nhiên không xuống tay được, hần yên lặng xoay người rời đi. Ở thành nhỏ Giang Nam hơi có chút mất phương hướng, đợi đến ngày hần nhớ ra, lại một lần nữa đến tiểu viện kia, nữ yêu đó vẫn nhanh nhẩu vui vẻ hầu hạ tướng công của nàng ta như vậy. Thần Mộ nhìn đến thất thần, mãnh thú trong bóng đen ký ức rửa ròi sạch sẽ ký ức của hần. Hần thường đi dạo trước tiểu viện, hần nghĩ, một ngày nào đó hần sẽ không lại nhớ tới, một ngày nào đó, hần không hy vọng nhớ lại. Mộ Dung Thanh Thanh

Nhưng, hần chưa chờ được ngày đó, nữ yêu đã bị một đạo sĩ khác giết chết rồi.

Ngày ấy khi hần đi, nữ yêu đã sắp chết, thư sinh biết nàng là yêu quái thì rất sợ hãi nhưng vẫn muốn ôm lấy nàng. Bộ mặt nữ yêu dữ tợn, nàng nói: “Ta chỉ vì hấp dương khí của người mới đến, người còn tới gần ta làm gì! Cút! Cút xa ra! Ta không muốn gặp lại người.”

Nàng phủ nhận tất cả tình cảm đã từng nỗ lực, nàng nói những lời đó đều là giả.

Nhưng làm sao có thể là giả được. Dịu dàng từ sâu trong đáy mắt trào ra kia làm sao có thể là giả!

Nàng. Nàng biết mình sắp chết, nàng không nỡ để hần đau lòng, không nỡ để một mình hần nhớ tới những điều đáng lẽ phải thuộc về hai người. Cho nên nàng muốn hần quên đi, muốn cho hần hận nàng. Nhưng yêu quái không biết, đó chẳng phải hận, đó là. Không cam lòng.

Mà không cam lòng, thay đổi làm cho người ta cố chấp, thay đổi làm cho người ta chú ý cả đời.

Mộ Dung Thanh Thanh làm được, nàng khiến hần chú ý cả đời.

Thần Mộ một mình về Thanh Vân Phong, sống suốt quãng đời còn lại ở đó. Mỗi ngày hần rời giường đứng giờ Dần, ở trong sân chờ đợi, nhưng... đến suốt cuộc đời, hần vẫn không chờ được người nên tới kia.

16. Chương 16

Editor: mèomỡ

Hai giờ chiều Lục Lê nhận được một cuộc điện thoại từ quản gia nhà gọi tới.

“Tiên sinh, có một đứa bé đứng ở cửa viện, tự xưng là con ngài” .

Trong nháy mắt, Lục Lê cảm thấy mình đã mời phải một quản gia đầu óc có vấn đề, đầu ngón tay anh bay lượn trên bàn phím, mặt không biểu cảm trả lời: “Đuổi ra, ứng phó với mấy kẻ lừa đảo còn cần tôi dạy ông sao?”

“Nhưng tiên sinh, đứa bé này cầm giám định ADN. Theo tôi thấy thì không phải giả, hơn nữa.” Ngón tay Lục Lê dừng lại, ngả người về phía sau, dựa vào ghế ông chủ thoải mái, giọng trầm xuống: “Hơn nữa gì?”

“Vừa rồi tôi đã chụp hình gửi đến hộp thư của ngài rồi, ngài tự xem đi.”

Cúp điện thoại, Lục Lê cầm chuột nhẹ nhàng kích vài cái, trên màn hình rộng lớn dần hiện ra khuôn mặt của một đứa bé trai năm tuổi. Đôi mắt trong sáng nhìn màn ảnh, trên khuôn mặt tròn tròn không thấy bất kỳ chút sợ hãi nào, thần thái giữa hai hàng lông mày thật sự rất giống anh.

Lục Lê buông chuột, tháo kính xuống, khuôn mặt xưa nay trầm ổn hiện ra vài phần ngạc nhiên hiếm thấy. Đây. Là cuộc đời anh xảy ra vấn đề, hay là cách anh mở hộp thư xảy ra vấn đề?

Giám định ADN là thật, con trai cũng là thật. Lục Lê ần ần thái dương giật giật đau đớn, nhìn chăm chăm thằng bé ngồi ở sofa đối diện, hai mắt như đuốc: “Con tên là gì?”

Cậu bé cũng không tránh né ánh mắt của anh, lưu loát đáp: “Lục Kiên Cường.”

Tên gì mà kinh khủng vậy. Lục Lê lại hỏi: “Mẹ con đâu?”

“Ông ngoại bị bệnh, mẹ phải đi chăm sóc ông ngoại.”

“Ở bệnh viện nào?”

“Mẹ đã dặn là không được nói cho ba.”

. Người phụ nữ kia đang đùa anh sao? Đi chăm sóc ba nên ném con trai đi? Còn ném cho anh? Sao cô ta có thể chắc chắn anh nhất định sẽ nhận đứa con từ trên trời rơi xuống này? Hành động này nói là trả con cho anh, không bằng gọi là vứt bỏ con thì hơn, hoặc nên nói là – lừa đảo!

“Con. Mẹ con tên gì?” .

Lục Kiên Cường lắc đầu: “Mẹ dặn, cái này cũng không thể nói cho ba.”

Lục Lê ghen lời, híp mắt đánh giá Lục Kiên Cường, thằng nhóc này không hề sợ hãi ánh mắt của anh, nhìn thẳng anh. Lục Lê nhíu mày, dựa vào ghế sofa hỏi: “Vậy mẹ con có dặn có thể nói cho ba chuyện gì không?”

Lục Kiên Cường nghĩ một lát: “Con thật sự là con ba, con ruột.”

“A.” Lục Lê bật cười, “Không nói cũng tốt, tạm thời con cứ ở lại đây.” Chuyện của người lớn vốn không nên liên lụy đến trẻ con. Cô ta không nói, tưởng rằng anh không có cách nào tìm người sao.

Ngày hôm sau, Lục Lê đi làm như bình thường, đến giữa trưa quản gia gọi điện thoại cho anh: “Tiên sinh, hôm nay sau khi đưa Kiên Cường đến nhà trẻ, tôi đã lấy được họ tên, số điện thoại và địa chỉ của phụ huynh từ trường học. Tôi đã phái người đến đó, trước mắt trong nhà không có ai, họ tên và cách liên hệ tôi đã nhắn tới di động của ngài.”

“Ừ.” Lục Lê cúp điện thoại, lúc này mới dời ánh mắt khỏi màn hình, anh cầm cốc nước lên nhấp một ngụm, lục tin nhắn, liếc mắt một cái nhìn thấy cái tên trên đó: “Lâm Hình.” Anh rà soát trong đầu không có gương mặt nào khớp với cái tên này. Ngón tay đặt trên mười một con số sau cái tên, bấm, chờ đợi, không có ai tiếp.

Lục Lê cũng không vội, cất điện thoại di động vào trong túi, nhìn đồng hồ, dự định xuống tầng ăn cơm.

Đi vào thang máy, anh đứng ở sau cùng. Từ tầng trên đi xuống, người vào thang máy càng ngày càng đông. Đến tầng mười ba, thang máy dừng lại, một nữ sinh buộc tóc đuôi ngựa vội vã chạy vào, vừa vươn tay định đóng cửa, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng gọi: “Lâm Hình! Đợi chút! Di động của cô!”

Lục Lê nao nao, ánh mắt dừng trên người cô gái kia.

Người trong thang máy rất nhiều, anh không thấy rõ cô, chỉ mơ hồ cảm thấy là một cô gái trẻ, giống như vừa mới tốt nghiệp Đại Học.”A, xin lỗi, xin lỗi.” Cô cầm lấy di động từ trong tay đồng nghiệp liên tục nói xin lỗi, giọng nói mềm nhẹ.

Đến tầng một, người trong thang máy lục tục nối đuôi nhau ra ngoài. Cô gái cũng bước nhanh ra ngoài. Lục Lê lẳng lặng đi theo sau. Càng đánh giá, anh càng cảm thấy vừa rồi là mình nghe nhầm, một cô gái trẻ như vậy nhìn thế nào cũng không giống một bà mẹ có con năm tuổi.

Mặc kệ trong lòng nghi hoặc như thế nào, anh vẫn đi theo.

Bệnh viện thành phố, Lục Lê đứng ở hành lang tầng ba khu nội trú, nhìn tấm biển phòng theo dõi bệnh nặng trước mặt, anh ôm cánh tay, trầm ngâm một lát. Lâm Hình dường như có người cha bị bệnh, làm cùng công ty với anh, quan trọng nhất là.

Lục Lê bấm mười một con số quản gia gửi cho anh, trong phòng bệnh quả nhiên có tiếng chuông vang lên. Quả nhiên là cô.

“Alo?” Điện thoại vừa thông, trong phòng có tiếng bước chân vang lên, dường như cô gái kia muốn ra ngoài nghe điện thoại, “Ai vậy?” Lục Lê cúp điện thoại, bước đi, làm bộ như người qua đường, giây phút Lâm Hình mở cửa anh đi ngang qua cửa phòng bệnh.

17. Chương 17

Editor: mèomỡ

Vừa mở cửa, Lâm Hình đang chăm chú nghe điện thoại suýt nữa đụng vào người ta. Cô phát hoảng, dừng chân, theo bản năng muốn xin lỗi, ngẩng đầu nhìn lại ngẩn ra: “Lục. à, Lục tổng.” Cô muốn che miệng, nhưng lời nói đã ra mất rồi.

Lục Lê quay đầu nhìn cô, còn chào hỏi anh như thấy một người xa lạ, anh lễ phép lui ra phía sau nửa bước, khách khí nói: “Xin chào, cô biết tôi sao?”

Lâm Hình đảo mắt, cười nói: “À. Tôi, tôi công tác ở Lục thị, may mắn ở công ty đã từng gặp Lục tổng.”

“À, vậy sao? Thật đúng là duyên phận.”

Lời này thật khó lường, Lâm Hình nghe vậy trong lòng bồn chồn. Cô thầm nghĩ: không lẽ. thằng nhóc kia thú nhận nhanh vậy sao? Đây là đến khởi binh vấn tội à? Không đợi cô nghĩ nhiều, Lục Lê nói: “Xin lỗi, tôi còn có chút việc, tôi đi trước vậy.”

Lâm Hình sửng sốt trong chớp mắt, sau khi phản ứng lại vội cười làm lạnh nói: “Anh đi thông thả, đi thông thả!”

Thì ra. đúng là ngẫu nhiên gặp. Lâm Hình vội đặt di động đến bên tai, bên trong sớm đã không còn tiếng. Cô nên cảm tạ cuộc gọi kỳ lạ này, cho cô có một cơ hội tiếp xúc gần gũi.

Cũng không biết tên nhóc kia ở nhà mới có ổn không.

Buổi tối về nhà, cùng Lục Kiên Cường ăn cơm, nhìn con trai, trong nháy mắt Lục Lê có cảm giác bị lừa gạt. Nuôi một đứa con giống anh lại là một bà mẹ bình thường như vậy. Bình thường đến mức, đã sinh con cho anh mà anh hoàn toàn không có ấn tượng, nên nói rằng thế giới thực kỳ diệu sao?

“Mẹ con là người thế nào?” Anh muốn biết nhiều hơn về hai mẹ con về này.

Lục Kiên Cường không thèm ngẩn đầu nói: “Là người rất ngốc. Nhưng dường như mẹ rất thích ba.” Lục Lê giạt mình, Lục Kiên Cường ăn hai miếng cơm, ngẩng đầu nhìn Lục Lê, “Ba còn chưa tìm thấy mẹ sao? Hôm nay rõ ràng con thấy quản gia nói chuyện với hiệu trưởng. Vậy mà vẫn không tìm ra, chẳng lẽ ba cũng ngốc giống mẹ sao?”

Giọng điệu ghét bỏ của thằng bé làm Lục Lê nhú mày: “À, xem ra con rất hiểu mấy chuyện này.”

“Đứa bé nào mà chẳng muốn ba mẹ ở cùng nhau, trước kia chưa gặp ba, khó mà nói. Bây giờ con cảm thấy ba cũng không tệ, có thể ở cùng mẹ.”

Lục Lê bật cười: “Nhóc con lém lỉnh.”

Lâm Hình lau mồ hôi lạnh trên trán: “Nhân viên Lục thị có đến mấy vạn, Lục tổng một ngày kiếm tỷ bạc, không có ấn tượng với loại viên chức nhỏ như tôi cũng đúng.”

“À, nhưng gần đây không hiểu sao lại rất có duyên với Lâm tiểu thư.” Lục Lê chậm rãi nói, “Nhắc tới cũng kỳ lạ, bây giờ nhìn Lâm tiểu thư lại cảm thấy Lâm tiểu thư có hơi quen. Lúc trước có phải chúng ta đã từng gặp ở đâu không?”

Lâm Hình vùi đầu uống nước, uống một hồi lâu mới ngẩng đầu lên nói: “Có rất nhiều đồng nghiệp cũng nói với tôi như vậy đấy, ha ha ha.”

Lục Lê híp mắt, cũng cười lên, đùa nói: “Lâm tiểu thư nhìn có vẻ hồi hộp? Là sợ ăn cơm với tôi ở đây bị bạn trai thấy à?”

“Ha ha. . . .” Lâm Hình sờ sờ đầu, tiếng cười có chút khô khát, “Lục tổng nói đùa. Là tôi cảm số đào hoa của anh mới đúng.”

“Tôi nào có số đào hoa chứ.” Lục Lê cười đến chân thành, “Đã có cả con trai rồi.”

Lâm Hình cũng cầm cốc nước cười đến vui vẻ: “Ai, Lục tổng có con rồi sao, lúc trước chưa từng nghe nói.”

“Ừ, tôi cũng mới biết chuyện này.”

Nụ cười ở khóe miệng Lâm Hình cứng đờ, không biết nên tiếp lời thế nào. Vừa khéo người phục vụ mang thức ăn lên, hóa giải xấu hổ cho Lâm Hình. Cô vốn tưởng rằng đề tài này đến đây là ngừng, nhưng không chờ đồ dọn lên hết, Lục Lê vừa cắt bớt tết vừa nói: “Không biết năm đó, khi tuổi trẻ ngông cuồng đã phạm phải lỗi gì mà đối phương chỉ đưa đứa bé tới, không thấy bóng dáng đâu cả. Bây giờ đứa bé ở nhà mỗi ngày khóc tìm mẹ, ai. Cuộc sống rồi tỉnh rồi mù. Không nói cái này nữa, Lâm tiểu thư ném thử bớt tết này đi, cũng không tệ.”

Lâm Hình nắm dao nĩa không hề động: “Đứa bé. Mỗi ngày khóc tìm mẹ sao?”

Lục Lê thở dài thật dài, dáng vẻ thật bất đắc dĩ.

Lâm Hình cúi đầu cắt bớt tết, nhưng đồ ăn mỹ vị ở trong miệng Lâm Hình đều trở nên khó nuốt.

Khuya về nhà, Lục Lê mới vừa đẩy cửa ra, một cái bóng nhỏ liền lao tới bên cạnh anh chất vấn anh: “Hôm nay có phải ba bắt nạt mẹ không!” .

Lục Lê ngăn người một lát, giả ngốc nói: “Không có.” Cũng hoàn toàn không phủ nhận sự thật mình đã tìm được mẹ thẳng nhóc này.

“Nói dối!” Lục Kiên Cường lớn tiếng nói, “Hôm nay lúc quản gia tới đón, con thấy mẹ ở cửa trường học, mẹ khóc đến mắt đỏ hoe! Nhất định là có người bắt nạt mẹ rồi! Ba có vẻ rất lợi hại, vì sao còn để cho người khác bắt nạt mẹ!”

Lục Lê cởi giày, xoa xoa đầu Lục Kiên Cường: “Con cũng rất lợi hại, vì sao không đến ôm lấy mẹ con mà an ủi?” .

“Đó. Đó là bởi vì.” Lục Kiên Cường cúi đầu xuống, lộ ra vẻ mắt mát hiem thấy, “Mẹ không cho con qua. Mẹ đã nói rõ ngay từ đầu, trước khi mẹ đến đón con phải ngoan ngoãn ở đây ăn của ba, uống của ba, dùng của ba, đòi lại những gì ba nợ mẹ con con.”

Lục Lê ngăn ra, thì ra cô gái kia dùng lý do này lừa thằng bé ở đây! Thật đúng là. Lục Lê buồn cười. Anh vừa đi vào phòng tắm vừa nói: “Vậy con trước hết cứ an tâm ăn dùng, đợi ba đón mẹ con đến đây cùng nhau ăn cùng nhau dùng, được không?”

Thằng bé nghe xong lời này, đôi mắt sáng lên, đuổi theo anh vào nhà tắm, vừa nhìn anh rửa tay vừa hỏi: “Ý ba là ba muốn lấy mẹ con? Ba thích mẹ con rồi hả?”

“Thích hay không còn chưa nói được.” Lục Lê đáp, “Chẳng qua, cô ấy đã sinh con cho ba, ba nên gánh vác trách nhiệm.”

Lục Kiên Cường ngăn người: “Vậy là ba thích con chứ không phải mẹ.”

“Xây dựng gia đình, có trách nhiệm là đủ rồi. Hơn nữa, ba cũng sẽ không thể thích ai được nữa rồi.” Dù sao kinh nghiệm đã nhắc nhở anh, cảm giác thích này không thể khiến người ta tin được.

19. Chương 19

Editor: mèmomở

Lục Lê nhìn thấy Lâm Hinh ở công ty lại là ở căn tin tầng hai. Xem ra nếu bình thường không có chuyện, cô gái này làm việc và nghỉ ngơi vô cùng có quy luật. Nhưng hôm nay mắt Lâm Hinh có chút sưng đỏ, dường như là khóc cả đêm. Anh cân nhắc lời nói ngày hôm qua một phen, đối với một người mẹ mà nói dường như kích thích đó hơi lớn một chút.

Hôm nay Lục Lê không cố tình chào hỏi cô, ở căn tin công ty ăn cơm xong, biết Lâm Hinh hôm nay phải làm thêm, Lục Lê vô cùng vui vẻ trở về văn phòng.

Chín giờ tối, Lục Lê xuất hiện tại tầng mười ba, anh vừa mới đi vào đã thấy Lâm Hinh. Toàn bộ tầng trống rỗng chỉ có vị trí của cô là đèn còn sáng. Anh đi tới: “Lâm tiểu thư, cô vẫn còn ở đây à?”

Lâm Hinh ngẩng đầu lên, sắc môi có chút tái nhợt, nhưng gò má lại đỏ rực. Lục Lê hốt hoảng, cũng đã quên giả vờ, anh vươn tay đặt lên trên trán Lâm Hinh, giọng trầm xuống: “Sốt cao như vậy vì sao không xin nghỉ?”

Lâm Hinh trừng mắt nhìn, thấy rõ là Lục Lê. Đầu cô hơi nặng, nhưng vẫn cố gắng xốc lại tinh thần nói: “Lục tổng, đã trễ thế này anh còn chưa về sao? Có chuyện gì à?”

Lục Lê Thanh hắng giọng: “Tôi đến văn phòng trưởng phòng cô tìm tư liệu. Cô như vậy đừng tăng ca, dọn dẹp một chút, tôi đưa cô về.” Nói xong, anh liền muốn nâng Lâm Hinh dậy. Lâm Hinh né ra sau, có chút ngượng ngùng nói: “Không sao, tôi ngồi một lát là được, còn chưa viết xong phiếu, tôi chưa thể về được.”

Lục Lê nhíu mày: “Tôi biết cô chịu khó, không cần giả vờ, đứng lên đi theo tôi

“Không phải giả vờ. Tôi là đang cố gắng lấy thêm tiền tăng ca.” Lâm Hinh khổ sở nói, “Chỉ nửa tiếng nữa thôi sẽ lấy được tiền tăng ca. Dù anh là Lục tổng, cũng không thể bắt tôi đi vào lúc này. Ít nhiều.”

Lục Lê im lặng, rốt cục đành phải nhượng bộ: “Được rồi, chỗ tôi có thuốc hạ sốt, tôi đi lấy cho cô.”

Nhìn bóng dáng Lục Lê biến mất ở giữa thang máy, Lâm Hinh dụi dụi mắt, thầm nghĩ đây là do cô sốt đến hồ đồ sao. Ở công ty nhiều năm như vậy, chưa từng thấy Lục Lê đối xử với nhân viên nào dịu dàng như vậy. Chưa đến một lát sau, Lục Lê lại xuất hiện bên cạnh cô, đưa thuốc hạ sốt cho cô, Lâm Hinh ngây ngẩn. Cô nhìn Lục Lê, có lẽ thật sự là sốt đến mức đầu óc mất linh hoạt, thế nhưng lại ngốc nghếch nói ra một câu: “Anh là Lục Lê thật sao?”

Lục Lê cũng bị cô hỏi vậy cũng ngây người: “Vì sao không phải? Mau uống thuốc đi

Lâm Hinh nhận cốc nước ấm anh đưa tới: “Anh đừng dịu dàng với tôi như vậy.” Cô bây giờ rất dễ dàng rơi vào tay giặc. Đến lúc đó cô mà mặt dày mày quăn lấy, người chịu thiệt sẽ là anh.

Nhìn Lâm Hinh ngoan ngoãn nuốt thuốc, Lục Lê ngồi xuống bên cạnh cô, hỏi: “Thực ra, tôi có một vấn đề muốn thỉnh giáo Lâm tiểu thư.” Anh hoang mang hỏi, “Đều nói phụ nữ trời sinh có mẫu tính, Lâm tiểu thư có thể nói với tôi rốt cuộc nên nuôi trẻ con thế nào không? Nói ra thật xấu hổ, chuyện đứa bé trong nhà, tôi không nói với người khác. Người biết cũng chỉ có vài người, phụ nữ lại càng ít, cho nên.”

Lâm Hinh hiểu ý của Lục Lê, biết anh đang hỏi làm cách nào để chăm sóc Lục Kiên Cường, mắt Lâm Hinh sáng lên. Tuy rằng còn phát sốt, sắc môi trắng bệch, nhưng cô vẫn ngồi thẳng người, từ từ chậm rãi nói cho Lục Lê, trẻ con, hoặc nên nói là Lục Kiên Cường, thích cái gì, ghét cái gì, miễn cảm đối với cái gì, ngày cả quần áo chỗ nào dễ bẩn cũng cần thận nói cho anh.

Cô nói rất say sưa, dường không biết mệt. Lục Lê luôn luôn ngồi bên lắng lắng nghe, bỗng nhiên cảm thấy, có một người vợ như vậy thực sự không tệ. Cô sẽ quan tâm chăm lo cho gia đình đến mức tốt nhất.

Đồng hồ trên bàn “Tí tách” vang, chín giờ rưỡi, tăng ca kết thúc. Lâm Hình sờ sờ đầu, có chút ngượng ngùng: “Bất tri bất giác đã nói nhiều như vậy.”

Lục Lê híp mắt cười cười: “Xem ra Lâm tiểu rất am hiểu chăm sóc trẻ con, dường như là đã từng chăm sóc đứa bé đáng yêu nào rồi vậy.”

Nụ cười trên mặt Lâm Hình hơi cứng lại: “Ha ha. Cháu tôi thường xuyên tới nhà tôi chơi. Cho nên tôi khá rõ ràng.” Cô vừa nói vừa muốn đứng lên thu dọn đồ, bỗng nhiên chân mềm nhũn, cả người nghiêng về một phía. Lục Lê vội vươn tay kéo cô, nhưng Lâm Hình lại giống như bị phồng muốn né tránh đụng chạm của anh. Trong lúc lồi, Lâm Hình ngã xuống đất, Lục Lê vội ngồi xổm xuống dìu cô: “Cô làm sao vậy?”

Lâm Hình bản thân ôm lấy ghế dựa, từ từ đứng lên: “À. Không có việc gì đâu, chỉ là sốt nên đầu hơi choáng váng.”

Lục Lê cũng không hỏi nữa, nói: “Tôi đưa cô về.”

20. Chương 20

Editor: mèmỡ

Lâm Hình ngồi ở ghế sau, đầu dựa vào cửa sổ. Thủy tinh lạnh lẽo sẽ làm cô cảm thấy thoải mái hơn một chút. Cô không ngừng đổi vị trí, miệng bắt đầu mơ mơ màng màng nói mê sảng. Lục Lê nhíu mày, không biết vì sao lại có chút giận cô: “Bảo cô về nhà sớm một chút, bây giờ chịu thiệt đừng có trách ai!” .

“Không sao, lấy được tiền tăng ca rồi.” .

“Tiền tăng ca bao nhiêu, tôi trả cho cô là được.”

“Không giống nhau.” Đầu Lâm Hình cọ cọ trên kính, cô mở mắt ra, ánh mắt ẩn chứa chút ánh sáng nhỏ, “Không giống.”

Lục Lê không biết cùng là tiền thì có chỗ nào lại không giống.

Lục Lê lái xe đến nhà Lâm Hình, lấy chìa khóa từ trong túi của cô, đỡ cô vào nhà, ôm lên trên giường. Lục Lê đánh giá căn phòng nhỏ ấm áp này một lượt. Lâm Hình quét dọn rất sạch sẽ, góc phòng còn bày đồ chơi của Lục Kiên Cường, từ nhỏ đến lớn, kể ra lịch sử trưởng thành của đứa bé. Trên một mặt tường còn khắc rất nhiều dấu gạch, nhìn ra được là mẹ đang giúp đứa bé đo chiều cao.

Lục Lê bỗng thấy trong lòng có chút mất mát. Làm cha, quá trình đứa bé trưởng thành anh không tham dự, làm chồng, anh lại càng không thực hiện được chút trách nhiệm nào.

Vì sao, Lâm Hình luôn luôn không nói cho anh? Cô giấu diếm anh quá nhiều chuyện.

“Kiên Cường. Con phải kiên cường, mẹ. Cũng phải kiên cường.” Lâm Hình sốt đến mơ hồ, mồ hôi đầy đầu nỉ non lẩm bẩm. Lục Lê đắp khăn ướt cho cô xong liền ngồi bên cạnh cô: “Rốt cuộc em từ đâu tới? Lục Kiên Cường từ đâu tới?”

“Rất xin lỗi. Rất xin lỗi.” Lâm Hình sốt đến mơ hồ dường như rất hỗn loạn, không biết cô mơ thấy cái gì mà cứ khóc không ngừng. Lục Lê giúp cô lau đi sạch sẽ, khiến gối đầu ướt một mảng. Rốt cuộc cô mơ thấy cái gì, vì sao áy náy đến mức này?

Lần đầu tiên Lục Lê cảm thấy trên người một người sẽ có nhiều bí mật như vậy, hấp dẫn anh không thể không chú ý.

“Lục Lê, xin lỗi.” Lục Lê ngẩn ra, cô đang nhận lỗi với anh? Anh đưa lỗ tai đến bên môi Lâm Hinh cẩn thận nghe, “Phương tiểu thư, thực xin lỗi.” Nghe được câu này, Lục Lê ngây người. Trong ấn tượng của anh, “Phương tiểu thư” có quan hệ với anh đại khái chỉ có một mình Phương Tranh, đó là bạn gái trước của anh. Sáu năm trước bọn họ vì tính cách không hợp mà chia tay, Phương Tranh cũng sang Anh quốc.

Nhưng Phương Tranh và Lâm Hinh có quan hệ gì đâu. Đợi chút, sáu năm trước? Cẩn thận tính toán, Lục Kiên Cường không phải cũng có từ sáu năm trước sao?

Lục Lê trầm mặt, đột nhiên cảm thấy cuộc chia tay anh cho rằng đơn giản năm đó có lẽ không đơn giản như vậy.

Đêm nay Lục Lê về nhà, Lục Kiên Cường luôn luôn đi theo phía sau anh: “Mẹ đâu? Mẹ đâu? Không phải ba muốn cưới mẹ về sao?” Đứa trẻ này bình thường giả vờ ông cụ nôn, thực chất trong lòng vẫn luôn nhớ mẹ, dù sao, Lâm Hinh cũng là một người mẹ rất tốt.

“Cưới mẹ con là chuyện đơn giản như vậy sao?” Lục Lê néo néo mặt Lục Kiên Cường, “Chờ ba cạy mở được miệng mẹ con trước rồi nói.” Bước chân anh dừng một chút, đột nhiên nhớ tới một chuyện, “Có phải mẹ con thiếu tiền không?”

Lục Kiên Cường dẫu môi nói: “Ông ngoại sinh bệnh thiếu tiền.”

“Thiếu rất nhiều sao? Thân thích đâu? Không có hỗ trợ sao?”

“Mượn rồi, nhưng sau này bọn họ thấy mẹ đều trở nên thật hung dữ, con không thích bọn họ. Sau này mẹ lấy tiền tiết kiệm trả lại hết, mẹ nói mượn người khác dù sao cũng phải trả, không bằng không mượn.” Lục Kiên Cường nói rất tội nghiệp, xem ra mấy ngày đó đã để lại ấn tượng xấu cho thằng bé. Hơn nữa thằng bé có thể nhớ được rõ ràng như vậy, hẳn là chuyện mới xảy ra không lâu. Lâm Hinh cầm tiền tiết kiệm trả nợ, lại còn gánh nặng tiền thuốc men cho cha, cho nên Lâm Hinh mới đưa con đến chỗ anh, thì ra là cùng đường.

Thì ra, người phụ này còn có kiên trì và mạnh mẽ như vậy.

21. Chương 21

Editor: meomở

Lục Kiên Cường phát sốt, Lục Lê đoán có lẽ là ngày đó anh mang bệnh trên người Lâm Hinh về truyền cho Lục Kiên Cường.

Anh thông qua cách thức mập mờ nói cho Lâm Hinh biết tin Lục Kiên Cường sinh bệnh, lại không cẩn thận nói cho cô bệnh viện và số phòng bệnh của Lục Kiên Cường. Biết hôm đó Lâm Hinh sẽ đi thăm con, Lục Lê cố tình dặn dò quản gia không được tới gần bệnh viện, để tránh cho Lâm Hinh thấy lo lắng.

Lục Lê lặng lẽ đi theo Lâm Hinh đến bệnh viện, anh cảm thấy gần đây mình càng ngày càng giống một kẻ cuồng theo dõi. Đi theo sau Lâm Hinh, muốn hiểu về thế giới của cô.

Nhìn Lâm Hinh vào phòng bệnh của Lục Kiên Cường, anh lặng lẽ đứng ở ngoài cửa phòng. Nghe thấy được Lục Kiên Cường mơ mơ màng màng gọi: “Mẹ.”

Sau đấy anh nghe thấy tiếng nghẹn ngào, cô gần như khóc không thành tiếng.

Lòng bàn tay Lục Lê siết lại, ngực không hiểu sao có hơi nhói đau. Cô yêu Lục Kiên Cường như vậy, nhưng lại đưa con đến bên cạnh anh, không được nhìn không được gặp. Anh có thể tưởng tượng, là một người mẹ, cô đã phải vất vả kìm chế mức nào.

Lục Lê cảm thấy tính nhẫn nại anh luyện được ở trên thương trường có lẽ còn không mạnh được bằng Lâm Hinh. Trên vấn đề này, anh không kìm chế nổi nữa. Nếu Lâm Hinh còn không chịu mở miệng, anh sẽ nói cho cô, bọn họ kết hôn, cho con một gia đình hoàn chỉnh, để cô không phải sống gian khổ ở bên ngoài nữa.

Anh. muốn che chở hai mẹ con cô.

“Mẹ. Mẹ đến để gả cho ba con à? Về sau chúng ta cùng nhau ở trong nhà lớn, cùng nhau ăn của ba uống của ba dùng của ba?”

“Không được, mẹ không thể làm như vậy.” Giọng Lâm Hinh truyền đến, “Mẹ có lỗi với ba con, không thể ở đó. Con dưỡng bệnh cho tốt, chờ hết bệnh rồi mẹ sẽ lại đến thăm con, được không?”

“Mẹ lại muốn đi sao?” Trong giọng Lục Kiên Cường mang theo tiếng nức nở, cậu vốn không phải một đứa trẻ thích khóc nhè, “Mẹ ở lại thêm một lát được không? Con muốn mẹ. Mẹ gả cho ba không tốt sao?”

“Ba con không thích mẹ, sao mẹ có thể gả cho ba con được? Con hãy kiên cường lên, đừng khóc, cũng đừng nói cho ba mẹ đã đến thăm con.”

“Thực đáng tiếc, tôi đã thấy rồi.” Lục Lê đẩy cửa vào, lẳng lặng nhìn Lâm Hinh, “Lâm tiểu thư nói xem, em đã làm gì chuyện sai mà lại phải trốn tránh tôi như vậy. Hoặc nên nói, tôi đã làm sai chuyện gì, mà khiến em muốn dày vò tôi như vậy?”

Lâm Hinh phát hoảng, đứng dậy, kinh hãi nhìn Lục Lê, “Anh. Anh sao lại.”

Lục Lê chậm rãi đi vào trong phòng, nghiêm túc nhìn Lâm Hinh: “Lâm tiểu thư là đánh giá mình quá cao hay là xem nhẹ tôi, em nghĩ rằng tôi và em là ngồi không sao?”

Lâm Hinh siết chặt nắm tay, nghĩ tới chuyện xảy ra mấy ngày nay, run giọng nói: “Anh đã biết tất cả.”

Lục Lê khoanh tay, lẳng lặng nhìn cô, muốn đợi chính cô ngoan ngoãn nói rõ ràng tất cả mọi chuyện. Lâm Hinh sau một lúc trầm tư, lại cắn răng hung hăng đẩy Lục Lê ra, đập cửa bỏ chạy. Quả thật là.

Bỏ chạy?

Lục Lê bị Lâm Hinh đẩy ngã xuống đất ngẩn người, Lục Kiên Cường tức giận gọi: “Ba, sao chân ba mềm vậy! Vừa đẩy đã đổ! Mẹ chạy rồi kìa!”

Lúc này Lục Lê mới phản ứng lại, trong lòng tức giận ngàn ngút, cởi áo khoác tây trang phẫn nộ ném xuống đất, “Để xem cô ấy còn có thể chạy đi đâu!”

Sau đó vội đuổi theo.

22. Chương 22

Editor: mèomỡ

Lâm Hinh đau lòng, trên mặt nước mắt nước mũi tèm lem, sao có thể chạy trốn nhanh cho được. Cô còn chưa chạy hết nửa cầu thang đã bị Lục Lê đuổi theo sau bắt được, mạnh mẽ đè lên tường. Hai tay Lục Lê trói buộc tự do của cô.

Tư thế này có ham muốn chiếm hữu quá mạnh mẽ khiến Lâm Hinh cực kì không an tâm: “Lục. Lục tổng.”

Lục Lê cười lạnh: “Đã giúp tôi sinh một đứa mà vẫn còn xưng hô xa cách vậy sao?” .

Sắc mặt Lâm Hinh trắng bệch, không biết nghĩ tới cái gì, gục đầu xuống, cố nén nước mắt nói: “Rất xin lỗi.” .

Lửa giận bùng bùng trong lòng khi thấy bộ dáng tội nghiệp này của cô thì không phát ra được. Một đồng lời nói công khai lên án Lâm Hinh anh chuẩn bị từ trước, lúc này đều nghẹn lại. Sau một lúc lâu, anh chỉ thở dài một tiếng nói: “Có vẻ em luôn nói xin lỗi tôi, tôi muốn biết nguyên nhân, không muốn nghe mấy chữ này.”

“Tôi. Có thể không nói được không?”

Lục Lê từ chối thẳng thừng: “Không thể.” .

Lâm Hình siết nắm tay, im lặng thật lâu, dường như đã hạ quyết nhỏ giọng lại dứt khoát nói: “Sáu năm trước, tôi cưỡng bức anh.”

Ban đầu anh vẫn không thể hiểu được ý nghĩ của câu nói này. Chờ bảy chữ này lần lượt dạo qua đầu anh một vòng, dù lạnh nhạt như Lục Lê cũng không nhận được lặng lẽ rớt cảm: “Hả?”

Cô gái này không nói thì thôi, mới mở miệng đã làm cho người ta kinh ngạc phát khiếp. Anh nhìn hồi lâu mới nuốt vấn đề có tính học thuật “Cưỡng bạo thế nào?” vào bụng, anh hắng giọng một cái tiếp tục hỏi: “Vì sao?” .

“Tôi. Luôn luôn thích anh.” Lâm Hình cúi đầu nhìn mũi chân mình, “Sáu năm trước, trong buổi tiệc hằng năm của công ty, anh uống say , tôi dìu anh trở về phòng, trong lúc anh không có ý thức cưỡng bạo anh. Lúc ấy tôi cũng không biết anh có bạn gái, cũng không biết anh thích cô ấy như vậy. Tôi.” Giọng Lâm Hình nghẹn ngào, dường như cực kì hối hận vì chuyện năm đó, “Sáng ngày hôm sau, khi Phương tiểu thư đẩy cửa phòng ra thì thấy tôi ở bên giường mặc quần áo. Cô ấy không nói gì với tôi cả. Sau khi tôi chán nản rời đi thì phát hiện mình mang thai Lục Kiên Cường. Tôi đã định phá thai, nhưng tôi không nỡ. Lần đầu tôi gặp chuyện như vậy, tôi cảm thấy nếu bỏ nó thì chẳng khác nào giết người, còn là giết con mình, cho nên tôi lặng lẽ giữ Lục Kiên Cường lại.” .

“Đã có đứa bé, vì sao không đến tìm tôi?”

Đầu vai Lâm Hình hơi hơi rụt lại, giống như bị đau, trong lòng Lục Lê cũng đau theo, bắt buộc mình lạnh mặt, nghe Lâm Hình nói: “Tôi biết về sau anh và Phương tiểu thư chia tay, tôi biết, nhất định là bởi vì tôi. Sau này nghe nói anh vì tình mà tinh thần bị tổn thương hơn một năm. Tôi là kẻ có tội, không có mặt mũi nào đi tìm anh.”

Đoạn thời gian đó, cô cứ nghe thấy mấy chữ “kẻ thứ ba” là cả người run rẩy, cô thành kẻ thứ ba hủy hoại tình cảm người ta, thân phận như vậy đủ để cho cô áy náy cả đời..

Mặc dù đã qua nhiều năm, nhưng cứ nghĩ đến chuyện đó cô vẫn cảm thấy thẹn trong lòng như cũ: “Thực xin lỗi, lúc trước tuổi trẻ ngông cuồng không hiểu chuyện, chỉ cảm cảm thấy thích anh, lại không biết anh có bạn gái, cho nên nhất thời xúc động muốn tiền trăm hậu tấu. Không ngờ anh có bạn gái , tôi. Rất xin lỗi!” .

Lục Lê cẩn thận suy nghĩ một chút về chuyện năm đó, phát hiện có rất nhiều chuyện anh không nhớ gì cả. Sáu năm trước, dường như anh và Phương Tranh quả thật chia tay sau một hôm uống rượu say. Nhưng lúc ấy Phương Tranh cũng không nhắc gì đến Lâm Hình, bởi vì khi đó tình cảm của bọn họ đã gần như vỡ tan, quan hệ yêu đương gần như không còn, không can thiệp vào chuyện của nhau. Sau anh vì tình mà tổn thương, là vì anh quả thật đã dốc rất nhiều tình cảm vào mối quan hệ này nhưng không thu được kết quả, tựa như một đoạn đường thất bại trong cuộc đời khiến anh khó tránh khỏi sinh ra một chút tự ghét, cũng khiến anh có hơi sợ hãi với chuyện “Tình cảm”.

Nhưng Lâm Hình đã đánh vỡ sự sợ hãi đó. Cô tựa như một cây lau sậy mềm dẻo lại kiên cường nhiệt tình khiến anh có hi vọng tin vào tình cảm, tin tưởng hai người ở bên nhau sẽ có được cuộc sống hạnh phúc.

Nhưng Lâm Hình lúc này có khúc mắc, người không dứt được đoạn tình cảm sáu năm trước không phải Lục Lê mà là Lâm Hình. Cô luôn luôn không tin cô có thể có được hạnh phúc. .

“Em quả thật có lỗi với tôi.” Lục Lê thu tay, đứng sang một bên, để Lâm Hình rời đi, “Nếu còn muốn chạy, em cứ đi đi.”

Anh quả nhiên. sau khi biết được sự thực liền tức giận sao.

Lâm Hình có chút thất thần nhìn Lục Lê, thấy anh quay đầu không nhìn cô, Lâm Hình theo bản năng xin lỗi: “Rất xin lỗi.” Cô dịch sang bên cạnh hai bước, sau đó cúi đầu chạy xuống cầu thang, nhưng lần này Lục Lê không tiếp tục đuổi theo.

23. Chương 23

Editor: meomõ

Tuy rằng có mâu thuẫn với ông chủ trên phương diện tình cảm, nhưng Lâm Hinh không thể bỏ công việc này. Cô còn có người cha bệnh nặng, còn có sinh hoạt của bản thân, còn có học phí của Lục Kiên Cường Đúng rồi, Lục Kiên Cường đã được đưa đến nhà Lục Lê, về sau thằng bé có thể học ở trường tốt nhất, nhận được giáo dục tốt nhất, dường như, trong sinh mệnh của đứa bé cô sinh ra từ nay về sau đã không hề có cô nữa rồi.

Lâm Hinh ở phòng trà nước xoay người rót nước, bất giác có vài giọt nước mắt rơi vào trong chén.

Công việc càng bận rộn hơn trước, mỗi ngày Lâm Hinh đều phải tăng ca, nhưng cô lại rất vui vẻ, bởi vì như vậy có thể nhận được nhiều tiền hơn. Hầu như hôm nào cô cũng là người về muộn nhất trong công ty, nhưng mỗi tối cô đều sẽ lơ đãng nhìn về phía thang máy, chờ mong một người khi nào có thể đi qua nơi đó, nhẹ nhàng băng quơ nói: “A, Lâm tiểu thư, cô vẫn còn ở đây sao?” Cho dù, bây giờ cô đã biết sự dục dằng đó đều là vì Lục Lê biết cô là mẹ của Lục Kiên Cường nên mới biểu lộ ra.

Một người đàn ông như vậy rất có ý thức trách nhiệm.

Chỉ cần anh dục dằng với cô một chút, cô liền nộ vũ khí đầu hàng, còn gì là sức chống cự nữa.

Buồn ngủ ập tới, Lâm Hinh trừng mắt nhìn, không kìm chế được dựa lên bàn ngủ, trong mộng có người đắp chăn cho cô, sau đó lặng lẽ rời đi.

Phủ thêm chăn cho Lâm Hinh xong, Lục Lê trở về văn phòng, có chút thiếu kiên nhẫn siết chặt nắm tay. Được lắm, nha đầu kia quả thật giỏi nhịn, anh đã cố ý làm khó dễ cô như thế rồi mà cô còn chưa xin khoan dung! Hay là. Cô vốn không nhận ra đây là thủ trường cố ý làm khó cô. Nghĩ tới khả năng này, Lục Lê có chút đau đầu ần ần huyết thái dương.

Xử lý công việc một lát, Lục Lê lại không nhịn được đi thang máy xuống tầng. Thang máy dừng ở tầng của Lâm Hinh, anh liền dựa ở cửa thang máy không để thang máy đóng lại, như vậy lại có thể thấy Lâm Hinh, lại có thể lập tức bước vào trong thang máy chạy thoát khi cô có động tĩnh.

Rõ là. Lục Lê không nhịn được phỉ nhổ bản thân. Cứ tiếp tục như vậy, một ngày nào đó chính anh sẽ không chịu nổi nói thật với cô trước.

Đang nghĩ tới đó, Lâm Hinh bên kia động dậy, tỉnh lại. Lục Lê định trốn, nhưng chân lại giống như mọc rễ không bước đi được, chỉ ngơ ngác nhìn Lâm Hinh, giống thằng nhóc mười sáu mười bảy tuổi thấy cô gái mình thích liền hóa đá.

Anh thấy Lâm Hinh tỉnh, cô vừa nhìn đồng hồ, chắc không ngờ mình ngủ lâu như vậy, đã sắp đến mười giờ. Cô giật mình, đứng bật dậy, nhưng vì ngủ lâu chân đã tê cứng mà lập tức ngồi xuống. Nhưng ghế dựa lại không ổn định, vừa đặt mông đã ngã xuống đất, một lúc lâu cũng không đứng lên được.

Lục Lê nhìn mà sốt ruột, cuối cùng cắn răng một cái, miệng vừa lầu bầu: “Ngu ngốc.” vừa bước nhanh đi vào, dùng một tay kéo Lâm Hinh lên, “Đã đau không?” Anh giấu hết cảm xúc, giả vờ hỏi.

Lâm Hinh vừa thấy là anh, đột nhiên ngây người, thật lâu sau mới cúi đầu nói: “Không đau. Lục tổng có khỏe không?”

Sắc mặt Lục Lê trầm xuống: “Không, có người thiếu nợ tôi không chịu trả.” .

Bị giọng điệu của anh làm phát hoảng, Lâm Hinh ngơ ngác nhìn anh. Lục Lê nghiêm túc nhìn cô chăm chăm: “Lâm tiểu thư, tôi tin rằng em biết, em nợ tôi rất nhiều.” .

“Rất xin lỗi.” Lâm Hinh cúi đầu, giọng nói rầu rĩ , “Nhưng tôi đã đưa thứ quý giá nhất trả lại cho anh rồi, tôi thật sự. Đã trắng tay rồi.”

Những lời này của cô làm anh đau đớn, Lục Lê rất cục không nhịn được vươn tay sờ sờ đầu cô, giọng nói hòa hoãn hơn: “Nói dối, rõ ràng em còn có thứ tốt nhất chưa cho tôi.” Anh nhìn Lâm Hình, giống như đang lừa người, nói: “Em đã cảm thấy sáu năm trước em hại tôi không có bạn gái, vậy hôm nay em làm bạn gái tôi, cộng thêm con trai xem như lợi tức nhiều năm như vậy. Chuyện khác, tôi sẽ rộng lượng không so đo với em. Em thấy có được không?” .

Lâm Hình ngơ ngác nhìn anh, không tin được những gì mình vừa nghe thấy, cho đến khi Lục Lê nói trắng ra: “Làm vợ anh, mẹ của con anh được không? Anh thích em.”

Nếu nha đầu này không chủ động, vậy thì để anh, dù sao kết quả cũng giống nhau.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trang-trong-kinh>